REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 6, 1966 — No. 748 — 21st YEAR OF PUBLICATION

De gemeenschap - of God

Uit enkele brieven die wij hebben gekregen en uit gesprekken, die wij hebben gevoerd, is ons wel duidelijk geworden, dat niet allen gelijk denken over de houding, die Mr. Hoogendoorn in Orangeville aanneemt tegenover de vakbond, die in het bedrijf waar hij werkt, het personeel vertegenwoordigt.

Het geval staat niet op zichzelf. Wij hebben zojuist kunnen vernemen, dat in een ander bedrijf in een andere plaats acht mensen zijn weggezonden om in wezen dezelfde reden.

Het is een beetje jammer, dat er lezers zijn, die dadelijk minder vriendelijke woorden tot ons blad richten, alleen om het feit, dat wij plaatsruimte voor deze publiciteit hebben afgestaan. Anderen hebben ons gewaarschuwd: je moet zo maar doorgaan, dan zul je wel abonnees verliezen.

Voor dit laatste zijn wij niet zo bang. Want wij moeten wel goed zien, waar het hier in wezen om gaat. Wij leven in een land, waar de gemeenschapsgedachte een dusdanige plaats inneemt, dat zij welhaast onaaantastbaar geworden is. Het is nog niet zo lang geleden, dat het bekende "Back to God Hour" radio-programma vreesde verschillende stations te moeten missen, omdat de "gemeenschap" van kerken wel voor de verdeling van zendtijd zou zorgen. Het is tot nu toe goed afgelopen, maar dit wil niet zeggen, dat het gevaar is geweken.

Stap voor stap gaat de "gemeenschap" de pas aangeven. In naam van de "gemeenschap" is godsdienstonderwijs op de Amerikaanse scholen uitgebannen. Zij geeft aan, welk onderwijs de kinderen zullen ontvangen. Zij bepaalt welke evangelisatie via de radio wordt doorgegeven. Zij wil dirigeren welke politiek de regering voeren zal, hetwelk blijkt uit de band die sommige vakbonden met de New Democratic Party hebben.

Men behoeft niet over veel verbeeldingskracht te beschikken om de lijn in de toekomst door te trekken. Straks gaat de "gemeenschap" vertellen hoeveel kinderen er in een gezin mogen zijn. Of welke kerken toelaatbaar zijn. Of hoe wij onze godsdienstoefeningen moeten inrichten.

Zeg niet, dat dit overdreven is en dat daarvan in het geheel nog geen sprake is. Ten dele is hiervan inderdaad nog geen sprake, maar het ligt in de verheerlijking van de gemeenschapsgedachte besloten. En als de gemeenschap autoritair wordt verklaard, dan is het hek van de dam. Dan is wat "men" zegt toonaangevend. En dan vergeet men, dat "men" zondig is.

Niet wat "men" zegt, maar wat God zegt, is de bron van onze kennis en van ons gedrag. Dit is maar geen frase, maar daar wordt het voor ons juist moeilijker door. Want dit betekent, dat ons bezwaar tegen de gemeenschapsgedachte alleen maar steek houdt, als het een bezwaar is om Góds wil.

☆ ☆ ☆

Ad Rem

Op de onlangs gehouden synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland waren tevens afgevaardigden van de Nederlandse Hervormde Kerk aanwezig. Dit was een tegenbezoek, want voordien waren gereformeerde afgevaardigden op de Hervormde Synode geweest.

Zoals te doen gebruikelijk, werden toespraken uitgewisseld. Doorgaans zijn zulke speeches meer een uiting van hoffelijkheid dan dat men er bindende conclusies uit mag trekken.

Maar de Hervormde afgevaardigde op de Gereformeerde Synode, Dr. G. de Ru, heeft iets gezegd, dat wij graag willen doorgeven. Na zijn dankbaarheid uitgesproken te hebben over het feit, dat er wederzijds een duidelijke toenadering blijkt, merkt Dr. De Ru op: "Stel u voor, dat wij wél elke dag met de Heer willen spreken en niet met elkander . . . ."

Stel u voor . . . zei Dr. De Ru. Helaas is het niet zo moeilijk om zich dit voor te stellen. Helaas maken wij het allen mee, dat wij wel met de Heer spreken en niet met elkaar. Binnen en buiten onze kerk.

De opmerking van Dr. De Ru was ad rem. Zij moge ons allen te denken geven.

GROTE BELANGSTELLING VOOR OUDE TRADITIE

De bekende kaasmarkt in ALKMAAR is vrijdag 22 april jl. weer voor de eerste maal gehouden. De belangstelling was als gewoonlijk groot — waarschijnlijk mede door het vriendelijke lentezonnetje dat ook present was.

De Zaak Steven Truscott

Er zullen wel niet veel lezers van ons blad zijn, die van de zaak Steven Truscott niet hebben gehoord. Steven is thans 21 jaar en een tot levenslang veroordeelde in de gevangenis in Kingston, Ont. Hij heeft er al bijna zeven jaar gevangenisstraf opzitten. Hij werd gearresteerd op vrijdagavond 12 juni 1959 en is sindsdien niet weer op vrije voeten geweest. Van de Goderich gevangenis ging hij in het najaar van dat jaar naar de Ontario Training School voor jongens in Guelph, vanwaar hij na het bereiken van de achttienjarige leeftijd op 18 januari 1963 naar de "zwaardere" gevangenis van Kingston werd overgebracht. Het vonnis dat eind september 1959 over hem werd uitgesproken was nog strenger. Hij werd toen veroordeeld om op 8 december 1959 opgehangen te worden "by the neck, until you are dead, and may the Lord have mercy on your soul." Dit werd later veranderd in levenslang.

De misdaad die hem ten laste was gelegd was dan ook wel een zeer ernstige. Hij zou een twaalfjarig vriendinnetje en buurmeisje, Lynne Harper, die hij op de fiets meenam van de school, waar ze beiden onderwezen werden, even verder in een bosje langs de weg hebben verkracht en in koelen bloede vermoord. Steven werd dus ter dood veroordeeld als een lustmoordenaar, een sexuele misdadiger. Zo jong nog, was hij al zo bedorven.

Tenminste volgens het vonnis dat over hem uitgesproken werd. De uitspraak was in overeenstemming met de uitspraak van een jury, die uit 12 leden bestond.

NIEUW LICHT?

Hoeveel bespreking deze verschrikkelijke moordzaak ook uitlokte, — de bekende journalist en radiospreker Pierre Berton wijdde er zelfs een gedicht, een "Requiem", aan in de Toronto Star — toen de jongen eenmaal veilig en wel achter slot en grendel zat voor de rest van zijn leven, werd het langzamerhand weer stil in het R.C.A.F.-station, nabij Clinton, in het plaatsje zelf, in Goderich, de "hoofdstad" van Huron County, in de county zelf, in de provincie en in het land Canada. De wereld had slechts oppervlakkig kennis genomen van deze plaatselijke aangelegenheid; de geschiedenis ging gewoon door.

Toch praat nu iedereen weer over de Steven Truscott Case. Waarom? Omdat een schrijfster, een weduwe, Mrs. Isabel LeBourdais een boek schreef over deze zaak, dat na veel wikken en wegen tenslotte gepubliceerd werd en in Canada het licht zag bij de bekende uitgeverij McClelland and Stewart Ltd., in Toronto. Dat het niet vanzelf gegaan is moge blijken uit het feit dat Mrs. LeBourdais reeds in 1962 gereedkwam met het aanvankelijk manuscript en dat het 1966 was voor de eerste exemplaren de drukkerij verlieten. Ondertussen zijn duizenden en nog eens duizenden exemplaren van het boek verkocht, niet alleen in Canada, maar ook in Engeland en in de Verenigde Staten van Amerika. Het is onmiddellijk een "bestseller" geworden en dat niet alleen, het heeft ook als resultaat gehad dat de zaak Steven Truscott opnieuw zal worden onderzocht, thans door een rechtbank van zeven rechters, het Opperste Gerechtshof van Canada. Maar laten we ons eerst bezig houden met het boek zelf.

EEN VERSCHRIKKELIJK BOEK

In verschillende opzichten vind ik **The trial of Steven Truscott,** zoals het boek officieel heet, een verschrikkelijk boek. Dit is geen wonder, dunkt me. Het beschrijft een weerzinwekkende geschiedenis. De lustmoord op een 12-jarig meisje, een kind nog.

In haar boek moest Mrs. LeBourdais allerlei afschuwelijke bijzonderheden beschrijven, zoals de situatie waarin het kinderlijk werd aangetroffen. Daarbij konden details niet over het hoofd gezien worden. Een heel hoofdstuk is gewijd aan het medisch onderzoek van de inhoud van de maag van het kind; we horen daarin hoe twee dokters aan de hand van het stofwisselingsprocess proberen vast te stellen, wanneer Lynne Harper precies vermoord was. Dit hoofdstuk is getiteld: Time — In a Glass Jar: de tijd (van de moord) in een fles. Hierbij komen vragen aan de orde als: wat had ze gegeten? en was het nog mogelijk de twee soorten vlees van de hoofdmaaltijd en de ananas van het dessert in dat glas te onderscheiden? Natuurlijk wordt ook uitgebreid gehandeld over de toestand waarin de geslachtsdelen van het meisje zich bevonden. Hierbij komt nog dat vanwege de gerechtelijke bewijsvoering ook uitvoerig gehandeld moet worden over de huidaandoening aan het geslachtsorgaan van Steven in de dagen na de moord.

Het spreekt wel vanzelf dat dit alles geen prettige lectuur is. Soms vraag je je af, hoe het mogelijk is dat een vrouw al deze dingen zo uitvoerig, clinisch en tot in bijzonderheden op zulk een koele wijze kan beschrijven. Maar we moeten niet vergeten, dat Mrs. LeBourdais de dochter is van een bekend advokaat en dat ze zich gedurende de laatste zeven jaar zo uitvoerig met dit onderzoek heeft beziggehouden, dat dit voor haar veel van het aanvankelijk afstotende en weerzinwekkende heeft verloren. Het gaat haar alleen om het recht en om dat recht te laten zegevieren, zoals zij dat ziet en verdedigt. Voor dat recht en opdat dat recht zijn loop kan hebben, aarzelt ze niet de meest intieme bijzonderheden nauwkeurig te bespreken. Wij kunnen de schrijfster daarvoor niet laken en nog minder haar boek deswege met een schouderophalen aan de kant te leggen. Het gaat hier om vragen van recht en het gaat hier om menselijke levens. Denk aan Steven zelf. Mocht de jongen onschuldig zijn, dan is hij door een verschrikkelijk lijden heengegaan. Stel je voor: een jongen, die op zijn veertiende jaar door de politie het huis uitgehaald wordt, die steeds hoopte op de vrijheid en die ondertussen van de ene gevangenis naar de andere gaat, van het éne verhoor naar het andere, van de éne psychiater naar de andere, van de éne geestelijke verzorger naar de andere en die zijn verjaardagen viert als een gruwelijke misdadiger, maar die toch onschuldig is en tevergeefs hoopt op de dag van de vrijheid. Ouders te zijn van een meisje als Lynne, die gezond en wel de deur uitgaat en die, later, na twee dagen, geschonden, mishandeld en dood teruggevonden wordt is verschrikkelijk, onbeschrijflijk erg. Maar ouders te zijn van een zoon als Steven, die onder verdenking van een huiveringwekkende misdaad in huis wordt gearresteerd en die jaar in jaar uit in de gevangenis zit, daar meerderjarig wordt, terwijl je weet dat de jongen het niet gedaan heeft en niet gedaan kan hebben, maar het schijnt dat er niets aan te veranderen valt, dat geen hulp voorhanden is, dan het aanvaarden van de onrechtvaardige werkelijkheid, dat is wellicht nóg erger, nóg verschrikkelijker, nóg tergender en wanhopiger. Want de ouders van het eerste kind kunnen niets meer doen, dat het kind zou kunnen helpen, maar de ouders van het tweede kind zouden het kind kunnen helpen als ze iets zouden kunnen doen — maar nee, het kan niet, want hij zit achter de tralies, levend en toch onbereikbaar, levend-dood.

Hiermede willen we echter niet zeggen, dat we door Mrs. LeBourdais overtuigd zijn. We willen alleen vaststellen dat het hier gaat om een zeer ernstige zaak, een zaak waarin nog steeds mensenlevens op het spel staan en die daarom onze aandacht, onze belangstelling en onze zorg terdege verdient.

DRIE OVERWEGINGEN

We zijn blij dat Mrs. LeBourdais haar verschrikkelijke boek geschreven heeft en dat de regering besloten heeft een nieuw onderzoek in te stellen inzake de schuld van Steven Truscott.

Zoals gezegd, achten wij ons niet in staat een oordeel uit te spreken. In rechtszaken tenminste geldt het, dat men ook de **andere partij moet horen.** Mrs. LeBourdais is in haar boek de verdediging te hulp gekomen. Het zou natuurlijk ook mogelijk zijn dat een andere auteur een boek zou schrijven waarin hij de openbare aanklager bijvalt. We krijgen dus door dit boek een **eenzijdig beeld** van de zaak. We zijn geheel aangewezen op de informaties die Mrs. LeBourdais ons geeft en we kunnen die zelf niet nader onderzoeken.

Toch wil ik op **drie punten** wijzen, die bij mij ter overweging opkwamen na de lezing van dit boek.

In de **eerste** plaats schijnt het mij dat het morele of zedelijke **bewijs van schuld niet is geleverd,** indien het verslag van Mrs. LeBourdais betrouwbaar is. Zelfs al zou niemand Steven hebben gezien op dinsdagavond 9 juni tussen 7 en 8 uur des avonds, dit kan niet gelden als een **bewijs** dat hij in dat uur die dubbele misdaad zou **hebben gepleegd. Het enige,** werkelijke bewijs zou **dan** gelegen zijn in de ontvellingen aan zijn penis of geslachtsorgaan, maar het bestaan ervan verklaart niet het ontstaan. De aard en plaats van deze wonden schijnen eerder voor de onschuld van Steven te pleiten, dan zijn schuld te bewijzen. Als het waar zou zijn, dat de verwondingen die Steven door misdadige verkrachting zelf had kunnen oplopen, op een andere plaats zouden moeten gevonden worden, dan waar zij zich in werkelijkheid bevonden, dan zou dit immers tevens "bewijzen", dat, op het tijdstip van de verkrachting, Steven's geslachtsdeel zich in genen dele leende tot het verrichten van zulk een daad.

In de **tweede** plaats heb ik grote moeite met het tijdschema. Ook al zouden de getuigen die Steven en Lynne op de fiets op de brug hebben gezien op die warme zomeravond, onwaarheid spreken en al zouden Steven en Lynne in

(Vervolg op pag. 2)

STEVEN TRUSCOTT, de 21-jarige hoofdpersoon van het onlangs verschenen boek The Trial of Steven Truscott *van de Canadese schrijfster Isabel LeBourdais. Isabel LeBourdais eist in haar boek dat er een staatscommissie zal worden aangewezen om de zaak van Steven, waarin hij op 14-jarige leeftijd werd aangewezen als de moordenaar van Lyn Harper in Clinton, Ontario, in 1959, te herzien.*

INGEZONDEN

GOED NIEUWS VAN BRAMALEA !

Onlangs lazen we in het bekende blad *Patrimonium:* "Het is van primair belang dat wij het karakter der z.g. neutrale, maar in wezen anti-Christelijke organisaties leren onderkennen. Deze organisaties zijn niets anders dan een samenbundeling van de machten van ongeloof. Voor de Christusbelijders is het een roeping om met zijn medebroeders en zusters gezamenlijk de strijd aan te binden tegen de machtsconcentraties." '

Deze gedachtengang is nog niet uit de tijd als we bedenken dat verscheidene van onze broeders en zusters in de afgelopen weken het ware karaktr van de anti-Christelijke organisaties van nabij leerden kennen. Aan ons de taak om met deze mensen de strijd aan te binden tegen de machten van het ongeloof! Helpt U mee?

DE STEELWORKERS

Het is werkelijk verbazingwekkend wat er al niet geschreven is over de strijd van Mr. Hoogendoorn. Zelfs krantenknipsels in de Franse taal kregen we toegestuurd van bladen als Ottawa's *Le Droit* en Montreal's *La Presse*. Van over het hele land kregen we 203 krantenknipsels toegestuurd, waaronder "press releases", "editorials", "letters-to-the-editor"'.

We willen graag iets van de uitstekende hoofdartikelen die we ontvingen aan U doorgeven.

SILENT DEFENDERS

Mr. David Lewis, national deputy leader of the New Democratic Party, and Mr. Donald MacDonald, leader of the NDP at Queen's Park, in their public pronouncements, have always been quick to defend the underdog.

But in the case of Dirk Hoogendoorn, who was fired from his job at the Greening Metal Products and Screening Equipment Ltd. plant in Orangeville, they have been remarkably silent.

Mr. Hoogendoorn's dismissal was recommended by an arbitration board because of his refusal to pay dues to the United Steelworkers of America after it had been certified as bargaining agent in the plant.

Is he opposed to the interests of labor? No, he has been paying dues to the Christian Labor Association, and to show his good faith he has been donating the amount of the Steelworkers' dues to the Red Cross.

But principles and beliefs are important to him, and religious conscience precludes his support of an organization committed to socialism and the New Democratic Party.

One can understand that Messrs. Lewis and MacDonald should be unsympathetic to an opponent of the NDP. But they have always maintained that conscience and principles must always govern a man's decisions. Haven't they even a word for Mr. Hoogendoorn's scruples?

Not long ago, Mr. Lewis told a national convention of the NDP in Toronto: "We have to learn to be . . . proud of our ethics without leaving people with the impression, 'There goes a self-righteous so-and-so'."

Mr. MacDonald, in April of 1965, took up the cudgels on behalf of a security guard, who was fired by the Ontario Government, and a Port Arthur restaurant owner, who was denied a liquor license.

Don't the strictures against self-righteousness and the banner of individual rights apply to Mr. Hoogendoorn? Evidently, they don't, when political considerations are supreme.

The Telegram
(*April 15, 1966*)

RIDICULOUS

The union says, in essence, that if they allow the employer to violate the clause in this instance then the employer will be able to disregard it entirely. There is no realistic basis for this attitude. It is likely that by forcing the issue the union can win their point but it is a point unworthy of the effort. The wise and humane course would be for the union and the employer to enter into a gentlemen's agreement allowing an exception in this particular case. Surely it is not impossible that the light of reasonableness should occasionally shine on the field of labour-management relations.

Peterborough Examiner
(*March 28, 1966*)

But unions care nothing for codes of human rights where such codes interfere with union policies. And in this attitude unions are just the same as practically all our modern institutions — including governments. Expediency and special interests are the two factors which lead to the unending, almost routine, violations of human rights in our society. Perhaps such violations are inevitable.

But we should face the fact and stop talking about democracy and stop, also, wasting time on elaborately-produced codes of human rights and bills of rights. We might at least have the courage to stop adding "hypocrite" to all the other labels with which we have covered ourselves.

The Kingston Whig-Standard
(*April 9, 1966*)

So frightened is society of the physical force latent in Canadian organized labour that, in spite of an Ontario Labour Relations Act, *which forbids in at least three separate statements precisely the action which the Steelworkers are taking against Mr. Hoogendoorn, and in spite of the equally precise prohibitions of the Ontario* Human Rights Code, *the* Canadian Bill of Rights *and the* United Nations' Universal Declaration of Human Rights *(to which Canada subscribes), the lawless, brutal intimidation of one brave man in an Orangeville factory has been permitted to go on for several years.*

. . . Organized unionism is essentially single-minded in Canada. It is interested only in unrestricted power to get more money out of employers. No one disputes the right of unions to bargain for better terms in money or conditions of work. But every liberal must oppose the still primitive hatred which many unions bring to their problems — a hatred of non-conformists; a hatred of those who may suggest that society has rights which must be protected even from unions.

The Kingston Whig-Standard
(*April 14, 1966*)

. . . it appears that a grave injustice has been done Mr. Hoogendoorn. If the law supports the discharge of the Orangeville man — we have to assume that Judge G. F. H. Moore's arbitration award is based on the law as it applies in this case — then it is a discriminatory law. And it matters not one bit what reasons Mr. Hoogendoorn may have for refusing to join the Steelworkers. It ought to be sufficient that he chose not to join.

Mr. Hoogendoorn's position would appear to be amply covered under the Ontario Human Rights Code *and the* Canadian Bill of Rights, *both of which set out to guarantee those freedoms he seems to have been denied. Unless there are points we do not understand, Mr. Hoogendoorn's position is clear and the CJL is right in carrying the case to a higher court. We can only wish them every success.*

In the meantime, it would be interesting to know just where the New Democratic Party, which draws much of its support from organized labor, stands on this issue. If the party has made a formal statement concerning its position, we have not seen it. If it has not made its position clear, it should.

Guelph's The Daily Mercury,
(*April 20, 1966*)

Zoals we de vorige week vermeldden werkt Mr. Hoogendoorn nog elke dag. Op 21 april werden door Mr. Kelsey de documenten geregistreerd in Toronto's Osgoode Hall om langs gerechtelijke weg de uitspraak ongeldig te laten verklaren. Zulks uiteraard gepaard gaande met bewijsvoeringen. Deze week kregen we bericht dat de zaak op 9 mei in de voormiddag voor zal komen.

DE GRAIN MILLERS

De bedrijfsleiding van Thomas J. Lipton Ltd., Bramalea, Ontario heeft, op aandringen van de American Federation of Grain Millers International Union, Local 327, de kogel door de kerk gejaagd. Mr. Arend Castelein, resoluut weigerende om contributie te betalen aan 'n organisatie wier grond- en doelstellingen hij niet kan onderschrijven, kreeg de bons! Hij ontving een schrijven van zijn werkgever waarin betreurd werd dat Mr. Castelein deze houding had aangenomen. Hem werd meegedeeld dat hij niet werd terugverwacht op het werk, maar dat hij, mocht hij van gedachten veranderen, binnen een periode van twaalf maanden zijn werk weer kon hervatten mits hij een verklaring tekende voor het inhouden van Grain Millers

(Vervolg op pag. 7)

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Zie HOLLAND

De plaatsen worden schaars, maar we kunnen U nog helpen op een 21-daags retour naar Holland. Als het moet, zelfs nog op datums als 11, 14, 18 en 21 juli 1966. Retour Montreal-Amsterdam $335.00, Retour Toronto-Amsterdam $381.00. Laat U het ons dan wel zo gauw mogelijk weten? Boek bij de expert:

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

Hoe kan een monteur die maar $361 per maand verdient zich een reis naar Holland veroorloven?

*Vraag Mr. J. K.**

Mr. J. K. reisde met zijn gezin naar Holland op het **"Pay Later Plan".** Hij betaalde $70 contant voor zichzelf en zijn vrouw. Het restant betaalt hij met $26.56 per maand.

Mr. J. K. vond het verrassend gemakkelijk zich een reis naar Holland te veroorloven. Maar laat hij het zelf vertellen:

"Ik ben niet terug geweest sinds ik vier jaar geleden naar Canada kwam. Mijn vrouw en ik wilden graag gaan. Maar we zagen niet hoe we het ons konden veroorloven.

"Tot een Canadese vriend me vertelde over het CPA **"Pay Later Plan".** Dit plan houdt in dat je op **crediet** kunt reizen inplaats van meteen te betalen. Ik vroeg er een reisagent naar. Hier zijn de kwesties die ik hem vroeg en zijn antwoorden."

"Kost het meer te reizen op deze manier?" Als bij alle credietverlening betaalt U rente over het geleende bedrag. Maar deze rente is de gebruikelijke bankrente — slechts 6% (of $6 voor elke geleende $100). En gedurende de aflossing betaalt U steeds minder rente."

"Is het lastig? "Niet in het minst. Iedereen boven de 21 jaar kan aanvragen zonder borg of borgtocht. Vul slechts een aanvraagformulier in en doe een maandelijkse betaling bij een filiaal van de 'Bank of Montreal'."

"Hoeveel moet ik direct betalen?" 10% van het vliegtarief. Aannemende dat U met Uw vrouw van Montreal naar Amsterdam en terug reist, een 'jet economy' retour kost $670. Dus uw eerste betaling is slechts $70.**

"Hoe lang mag ik over de betaling doen?" "Ten hoogste twee jaar."

"Hoeveel bedraagt de maandelijkse afbetaling?" De totale kosten zijn $670. Trek de $70 af en het restant is $600. Gedurende 24 maanden (en inbegrepen 6% rente) is de maandelijkse betaling $26.56."

"Wat als ik, later, mijn moeder naar Canada wil laten komen?" Ook dan kunt U CPA's **"Pay Later Plan"** gebruiken. U kunt uw moeders reiskosten **hier** voldoen . . . en ook dan met slechts 10% contant. Het is nog gemakkelijker indien er meer familieleden in Canada zijn en U de reiskosten van Uw moeder kunt verdelen."

"Moet ik op een speciale tijd vliegen?" "U kunt reizen wanneer U wilt. Dit is een groot voordeel van CPA's **Pay Later Plan.** U kunt geld besparen door te gaan wanneer CPA's lage excursie-tarieven geldig zijn."

"Hoe lang duurt de behandeling van mijn aanvrage? "Slechts een paar dagen." Indien U graag naar Holland zoudt gaan voor een bezoek, waarom niet te doen als Mr. J. K. deed? U kunt een aanvraagformulier voor CPA's **Pay Later Plan** verkrijgen bij elk reisbureau of Canadian Pacific Airlines kantoor."

* Typisch voorbeeld uit CPA archief. Bijzonderheden op aanvrage.

** 14-21-daagse goedkope retourvlucht. Beschikbaar in bijna alle maanden.

Vlieg
Canadian Pacific AIRLINES

CANADIAN PACIFIC TREINEN / VRACHTAUTO'S / SCHEPEN / VLIEGTUIGEN / HOTELS / TELECOMMUNICATIE / MEEST VOLLEDIG TRANSPORTSYSTEEM TER WERELD

VIA HET LUCHTRUIM NAAR OVERAL

Vlieg CPA

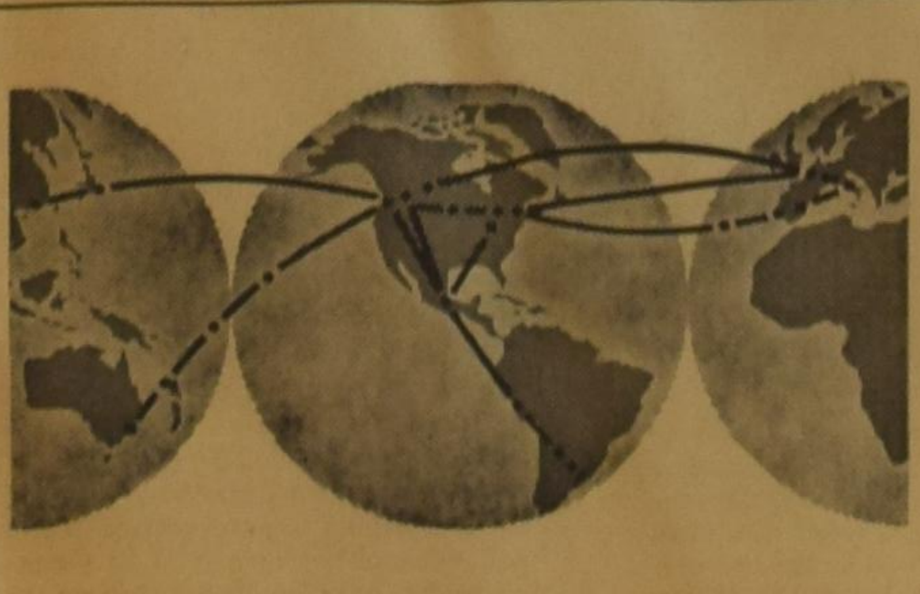

Canadian Pacific Airlines uitgangspunten naar de gehele wereld:

Hong Kong	Montreal
Tokio	Windsor
Sydney	Mexico City
Auckland	Lima
Fiji	Santiago
Honolulu	Buenos Aires
Vancouver	Santa Maria
Calgary	Lissabon
Edmonton	Madrid
Winnipeg	Rome
Toronto	Amsterdam

We wish to announce the Opening of our special Wool and Giftshop

The Spinning Wheel

Located in the court at Penn Centre St. Catharines, Ont.

See our beautiful gifts imported from all over the world. Our collection of knitting wool is the largest in the Niagara Peninsula. See our patterns of the latest fashions in knitting.

A lovely box of Perfume and Soap (valued at $4.25) now free with every purchase of $20.00

A smaller box (valued at $3.50) free with every purchase of $15.00.

Prop. W. Bezemer
Telephone 684-0633

Goed nieuws van Bramalea!

(Vervolg van pag. 2)

contributie. Officiëel ontslagen werd hij dus niet.

Nadat de zaak grondig was besproken, heeft Mr. Kelsey op 27 april, uiteraard met goedkeuring van Mr. Castelein, de bedrijfsleiding een duidelijke brief geschreven en er op aangedrongen deze zaak aan een arbitrage-raad voor te leggen.

Ondertussen heeft Mr. Castelein ander werk gevonden, maar hij zou wel graag naar zijn vroegere werkkring terug willen. Welnu, we hopen dat dit alsnog voor elkaar komt.

* * *

DE ELECTRICAL WORKERS

De zeven CLAC leden werkzaam bij Northern Electric Company Ltd. in Bramalea, Ontario, ontvingen van de bedrijfsleiding op 26 april jl. een officiëel schrijven, dat (verkort) als volgt luidde:

> This is to advise you that according to the terms of the present Agreement between Northern Electric Company Limited and the United Electrical, Radio and Machine Workers of America (UE), Local 531, every employee is required to sign a check-off card authorizing the Company to deduct an amount equivalent to Union regular weekly dues. We are herewith attaching a dues deduction card . . . . This card must be returned . . . signed . . . no later than tomorrow morning, Wednesday, April 27, 1966, failing which it will be necessary for you to delay returning to work until you have decided to sign . . . .

De Electrical Workers hadden ongetwijfeld druk uitgeoefend op de bedrijfsleiding door een petitie te laten circuleren in de fabriek waarin de werkers werden aangemoedigd deel te nemen aan een "sit-down strike" of een "wildcat strike". Wel, zover is het niet gekomen. Nadat besprekingen werden gehouden met de zeven mede-Christenen kwam men overeen om Mr. Kelsey opdracht te geven de Company en de Union nogmaals onder de aandacht te brengen dat gerechtelijke actie zal worden gevoerd.

Vroeg in de morgen van 27 april leek het inderdaad dat de zeven mensen zouden worden ontslagen. Hen werd prompt bevolen de fabriek te verlaten en niet terug te keren totdat ze getekend hadden. Al gauw waren ze weer buiten om de zaak te bespreken met Mr. Vandezande, die ook naar Bramalea gekomen was tezamen met Dave Mecdonald van *The Telegram*. Er werd overeengekomen om direct besprekingen te houden met de bedrijfsleiding.

Mr. P. F. Nolan en Mr. T. S. Scott, personeelsdirecteuren, beloofden toen plotseling dat de zeven voor de Company mochten blijven werken! De 3 dames zullen op het kantoor komen te werken. De 4 mannen kregen een andere en in zeker opzicht betere baan aangeboden in de **"Installation Division". Het is begrijpelijk dat dit** nieuws met vreugde werd ontvangen. Nadat een en ander onderzocht was — de colectieve arbeidsovereenkomst op de andere afdeling hield *geen* verplicht lidmaatschap of contributiebetaling in — werd het aanbod aangenomen. In de toekomst zullen ze echter naast hun CLAC contributies $5.00 per maand betalen aan de "Crippled Children Centre". Al met al bleek dat de brief van onze advocaat, Mr. Kelsey, grote indruk heeft gemaakt, zowel op de bedrijfsleiding als op de Electrical Workers. We zijn erg dankbaar voor de goede afloop van dit geval.

Namens de .J.L. Foundation,
Stan De Jong,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

Van Ottawa naar Orangeville!

Betekent de Latijnse spreuk "Ora et Labora": "Bid en werk in een ideale wereld met alleen slechts gelijkgerichte godvrezende mensen"? Natuurlijk niet; het betekent eenvoudig dat we *beiden* hebben te doen in een wereld zoals ze vandaag is. En in deze brief zou ik graag iets willen zeggen over het "Labora" gedeelte van deze spreuk op een broederlijke wijze.

Als Christenarbeiders in dit land werken we samen met allerlei mensen van godloochenaars tot "what have you". *En overeenkomstig de wetten* van dit land beslist de meerderheid van de werkers in een bepaalde fabriek door welke vakbond het zich wil vertegenwoordigd zien. Zodra dit is vastgesteld vertegenwoordigt deze union *alle* arbeiders in genoemde fabriek, die min of meer hetzelfde werk doen. Maar wat moet de Christen, of welke arbeider dan ook, die om des gewetens wil de principes en werkmethoden van deze union niet kan onderschrijven?

Ik geloof dat zo iemand op grond van Gods Woord en zich beroepende op de "Bill of Rights" niet gedwongen mag worden om toe te treden als lid. Is echter het contract zodanig dat lidmaatschap een vereiste is, dan heeft deze arbeider volgens mij geen andere keus onder de bestaande wetgeving, dan om een andere baan te zoeken, waar z'n geloofsovertuiging geen geweld wordt aangedaan. Natuurlijk doet hij dit onder protest en laat hij zijn overtuiging niet alleen z'n werkgever weten, maar ook de wettenmakers in Ottawa.

Is echter het contributie betalen alleen *maar een vereiste* (compulsary check-off), zoals het geval is met Mr. Hoogendoorn, dan geloof ik dat een arbeider, daar kosten voor hem worden gemaakt door de vakbond en daar hij meedeelt in de "benefits", *als Christen verplicht is* ook bij te dragen in die kosten.

It is not up to this man to say: "Ik geef eenzelfde bedrag aan een liefdadigheidsinstelling en ik steun de C.L.A.C." Dat noem ik geld onthouden aan de vakbond waartoe het "*lawfully*" behoort en het "weggeven" aan iemand anders. Natuurlijk is Mr. Hoogendoorn overtuigd dat er iets verkeerd is met die wet, maar daarom heeft hij haar nog wel te gehoorzamen, juist als een Christen!

Wat zou er gebeuren als ik weigerde om de belasting voor m'n huis te betalen aan de public school en als ik de City Hall vriendelijk meedeelde dat ik voortaan eenzelfde bedrag ging sturen naar de Christelijk school?

Ik ben er zeker van, dat ik onder de bestaande wet niet zo lang meer in dat huis zou wonen, dat toch mijn eigendom is.

Naar mijn overtuiging heeft Mr. Hoogendoorn slechts één keus. "Betaal de "union officials" waaraan hij geld schuldig is voor bewezen diensten, of zoek naar een andere baan.

Ook door het oog van een werkgever gezien zullen "duespayers" en "freeloaders" nooit met vrucht en in vrede samen kunnen werken. Ik haast me nu om te zeggen dat ik er zeker van ben dat Mr. Hoogendoorn beslist geen freeloader is.

We weten allemaal dat er een land is met een bijzondere historie, waar een arbeider zich vertegenwoordigen kan door de vakbond van z'n keus.

Of dit systeem zal passen in onze economie en differentiatie van bevolking is voor mij nog de vraag in dit jonge immigrantenland. Ik betwijfel het ten sterkste. Het resultaat zou heel gemakkelijk kunnen zijn dat vele "ethnic" en godsdienstige groeperingen een eigen vakbond zouden oprichten met als gevolg een grote chaos. Hoort U die werkgever ook al fluisteren: "Eén union is al erg genoeg in mijn bedrijf!" Natuurlijk kunnen we dit systeem, als eerste generatie Dutch Canadians, gaan bespreken met onze Canadese landgenoten, maar nooit op een irriterende wijze alsof dit *de* oplossing is, daar het werkte in het land waar we vandaan komen.

Mijnheer de Redacteur, daar ik zo weinig Christian common sense lees in onze Christelijke pers aangaande deze dingen, vraag ik me in alle gemoede soms af hoe mijn visie juist zou kunnen zijn en die van zo veel anderen verkeerd.

Als de humanisten, waarmee ik samenwerk, voor een rechtvaardige zaak strijden, help ik mee als een Christen. Is hun streven naar mijn opinie onrechtvaardig, dan vertel ik ze dat en werk *niet* mee als een Christen. Ik heb de consequenties dan ook te aanvaarden, wetende dat ik wel in deze wereld ben maar niet van deze wereld. *Streden we niet, samen met communisten en humanisten, voor een rechtvaardige zaak tegen de nazi's in de ondergrondse in Nederland?*

Mr. Redacteur, ik zou zo graag wat meer blijde Koningskinderen onder ons willen zien! Waarom gaat het ons zo goed af om martelaar te spelen? Elke plaatselijke kerk heeft zo z'n eigen typische voorbeelden, dikwijls van geheel verschillende aard. Om haastige conclusies te voorkomen, moet ondergetekende wel meedelen dat hij een soortgelijke ervaring heeft als broeder Hoogendoorn.

Toen ik vijftien jaar geleden weigerde om lid te worden van de "Steelworkers" werd ik daar ook door practisch iedereen genegeerd. Dit laatste is op zichzelf niets bijzonders daar men dit ook onder ons aantreft in de gemeenschap der heiligen. Sad but true! Toen ik dat niet langer kon harden en beseffende dat mijn werk bestond in het omvormen van staal en niet van menselijke harten in de tijd van mijn baas, ben ik daar weggegaan en heb een andere baan gevonden. Maar niet zonder een christelijk getuigenis en een protest bij die employer, die echter gebonden was aan een contract, gebaseerd op de wetten van dit land.

Soms vraag ik me af wat wij Calvinisten in Canada bedoelen als we het hebben over een christelijke arbeidersorganisatie. Ik versta daaronder en bond van Canadese Christelijke *Arbeiders*. Als deze mensen me hun handen laten zien, dan weet ik dat ze een ambacht hebben. Waarom beginnen vele dominees en teachers niet eens aan een eigen union als een hobby en laten de "trade workers" met rust? Deze laatsten zijn heus niet zo dom en hebben vanzelfsprekend een meer reële kijk op het fabrieksleven. Net zo goed als een arbeider zich niet kan indenken wat een spanning het voor een goede dominee moet zijn om elke zondag maar weer twee preken klaar te hebben, zo begrijpt een dominee doorgaans geen snars van de spanningen en strijd van de arbeider. Want, mannenbroeders, deze hele kwestie is niet alleen een principiële strijd! Vandaar dat we vandaag aan de dag twee christelijke vakbonden hebben naast elkaar, met broeders van hetzelfde huis. En als dominees in het algemeen, en dit zeg ik in alle liefde tot opbouw van de kerk, de zieke en depressed lidmaten eens bezochten, of wat *meer*, dan zou er naast catechisatie, kerkeraad, huisbezoek, preken maken en krantjes lezen, misschien nog net genoeg tijd over schieten voor wat hoognodige en welverdiende ontspanning met vrouw en kinderen. Maar zeer zeker niet voor een "Labour speech". Als de Woordverkondiging van elke zondag ons niet stuwt als Calvinisten, denk dan maar niet dat zo'n "peptalk" het zal doen. NO, SIR!

Alvorens te eindigen zou ik nog graag een paar dingen naar voren willen brengen. Sprekende over "Labora", waarom vissen wij Christenen zo dikwijls achter het net en laten we anderen ons de loef afsteken? Als ik lees dat Mr. Hoogendoorn een van de eerst gehuurde arbeiders was en beseffende dat Orangeville geen harde Steelcity is zoals Hamilton, dan was dit een unieke gelegenheid geweest om daar een christelijke vakorganisatie binnen te halen. *In het algemeen gesproken* laten we anderen dikwijls de vuile was doen en komen we pas met onze christelijke beginselen als de "benefits" voor een groot gedeelte reeds verkregen zijn. Het spijt me dit te moeten zeggen, maar dat is mijn observatie.

Waarom zijn we zo eenzijdig in onze pers en op onze vergaderingen en bestrijden we alleen maar de z.g. "*wicked unions*" en nooit de "*wicked employers*"? Men wordt er soms ziek van! De apostel Jacobus heeft dat niet zo zuinig gedaan in hoofdstuk 5 van zijn brief.

En "last but not least", waar is ons christelijk respect voor de Overheid in dit land, met name de rechterlijke macht, door God ons geschonken? Na de uitspraak van rechter Moore hebben we ons zeker niet geopenbaard als volwassen Calvinisten, maar als een stel emotionele ontevreden kinderen. Ik grijp nu terug naar het artikel in Calvinist Contact onder ingezonden: "Van Orangeville naar Ottawa." (Ik betwijfel of de C.J.L. Foundation een vertaling van dit artikel naar rechter Moore heeft gestuurd).

Was de protest optocht in omgekeerde richting verlopen van Ottawa naar Orangeville, dan had ondergetekende zeker meegemarcheerd.

De ordelijke anti-revolutionaire route is via de regering naar de fabriek!

In mijn opinie sprak judge Moore recht, toen hij verklaarde: "That Mr. Hoogendoorn's reasons for not paying union dues were immaterial to the issue before him." *Hoe in de wereld kan iemand het daar niet mee eens zijn!*

Genoemde rechter baseerde zijn uitspraak op section 35 van de Labour Relations Act, die speciaal er in voorziet: "That a collective agreement may include a provision requiring the payment of dues or contributions to a trade union".

Rechter Moore argumenteert dat "The alternative to an employee who feels he cannot authorize a deduction for union dues, would seem to be employment with a firm that has not as yet made such an agreement."

En nu vraag ik de lezer: "Is dit een raadselachtige uitspraak, a shocking conclusion, undermining freedom, assuming things, etc?"

"Ondergetekende is van mening dat dit duidelijke taal is en dat deze rechter gesproken heeft naar de huidige wetten van dit land, waar U en ik onder leven.

Tot slot dank ik U hartelijk Mr. Redacteur voor Uw geduld en het plaatsen van dit schrijven.

Vergeef me wanneer ik enkele uitdrukkingen en zinsneden in de Engelse taal heb laten staan om de juiste gevoelswaarde weer te geven.

Ik verwacht dat we broederlijke critiek in een goede geest kunnen verstaan en althans een ieder het recht geven een eigen mening te hebben, wetend dat wij allen, hoe verschillend we ook zijn, toch tot dat ene Lichaam mogen behoren.

J. S. Paul Struik,
Hamilton, Ont.

De zaak Steven Truscott

(Vervolg van pag. 1)

plaats van over de brug naar highway 8 gegaan te zijn zich onmiddellijk naar het bos van Lawson's boerderij hebben begeven, dan toch zou er hoogstens een drie kwartier of half uur tijd zijn voor al de verschrikkelijke dingen, die zich in dat bos, zonder bijna een spoor achter te laten, zouden hebben afgespeeld. Natuurlijk acht ik het niet onmogelijk dat een jongen van Steven's leeftijd zou proberen een meisje van Lynne's leeftijd te verleiden tot het hebben van sexuele gemeenschap, maar dat daarna het plan van de moord en de bijna deskundige uitvoering ervan in het brein van de jongen zou zijn opgekomen en tot in de finesses zijn uitgevoerd in zulk een korte tijd, lijkt toch wel erg onwaarschijnlijk. **Bovendien moet niet vergeten** worden dat Lynne en Steven dicht bij elkaar woonden, met elkaar naar school gingen en uit eenzelfde milieu kwamen. De sexuele misdadiger zoekt bij voorkeur naar een naamloos slachtoffer. Dit alles heeft het voor Steven, als hij schuldig zou zijn, zeker niet eenvoudiger gemaakt. Hij moet dan al bijzonder doortrapt gemeen, wreed en gerijpt in het kwaad geweest zijn.

Hierbij wil ik in de derde plaats nog melding maken van een bijzonderheid, waarvan Mrs. LeBourdais melding maakt in het laatste hoofdstuk van haar boek (blz. 230), namelijk dat de moordenaar een rechthoekig stuk uit de blouse van het meisje geknipt heeft, een stuk dat tot op heden niet teruggevonden is. Hieruit blijkt niet alleen dat de moordenaar met beleid en met kalmte te werk gegaan is — en wie weet welke dwanggedachten hem noopten een soort relikwie voor zich te reserveren — maar ook (en dat is een zeer nuchtere konklusie) dat de moordenaar een schaar bij zich moet hebben gehad. Dit nu lijkt me een sterke aanwijzing dat de moordenaar vermoedelijk een oudere persoon geweest is. Ik heb nog nooit een jongen gezien, die op een hete zomeravond, als hij tussen zeven en acht des avonds nog een eindje gaat fietsen, een schaar meeneemt of bij zich heeft. Ik ken wel jongens van die leeftijd met een zakmes, maar niet met een schaar. Toch heeft het laboratorium-onderzoek duidelijk uitgewezen, althans volgens Mrs. LeBourdais, dat de blouse verknipt, niet versneden was.

BESLUIT

We weten dat menselijke rechtspraak steeds feilbaar is. Natuurlijk moet getracht worden naar de grootst mogelijke objectiviteit en betrouwbaarheid in èlke uitspraak en in èlk vonnis. Ik moet bekennen, dat het boek van Mrs. LeBourdais me nu niet bepaald enthousiast gemaakt heeft voor de jury-rechtspraak, zoals we die in Canada hebben. Men krijgt dan dat zowel de aanklager als de verdediger, zowel als de rechter gaan pleiten met de jury om de huns inziens juiste uitspraak te verkrijgen en deze pleidooien worden gemakkelijk emotioneel. De jury-leden zijn geen juridische deskundigen. Daarom schijnt het mij dat zij eerder door een emotioneel beroep beïnvloed kunnen worden, dan een "onpartijdige" rechter. Zodra één van de partijen gaat werken op het gemoed van de jury, moeten de andere dit ook doen. Hierdoor kan de macht van het woord de loop van het recht in de weg staan, ook al tracht de rechter de jury voortdurend voor ogen te houden aan welke gevaren zij bloot staat.

De kans is voorts groot, vooral bij misdaden als besproken in dit artikel, dat een jury bestaande uit mensen uit de omgeving zelf, reeds diep-bevooroordeeld zijn, vóórdat de eigenlijke rechtszaak een aanvang neemt.

Om al deze redenen ben ik blij dat de zaak opnieuw zal worden onderzocht — al is de verwijzing naar het Hoge Gerechtshof misschien niet zo radicaal als een geheel nieuw gerechtelijk onderzoek zou zijn geweest — ditmaal niet voor een jury, maar door een college van zeven mensen, die rechters zijn van beroep. Zegene de Here hen in de uitoefening van hun verantwoordelijke taak. Hij zij nabij allen, die in deze zaak nauw betrokken zijn, Steven Truscott in het bijzonder. Mocht Steven onschuldig zijn en de dader nog in leven, dan zou het zo'n zegen zijn als hij nu zou spreken.

R. Kooistra.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

COME TO THE
Christian Reformed Ladies Societies
!!!CONVENTION!!!
in
GUELPH, ONTARIO
on
MAY 25, 1966

MORNING SESSION:
Speaker: Rev. J. Hielema from Forest, Ontario.
Topic: Jeugd Zoekt Een Haven
AFTERNOON SESSION:
"Diary of Anne Frank" as presented by the Drama Club of the Hamilton Christian High School.

It promises to be a very interesting and enjoyable day.

For TICKETS write to:
Mrs. Audrey Zwiers, Box 1205, Kingsville, Ont.
The entree tickets and the dinner tickets are one dollar each; order as soon as possible.

Spring Concert
on Saturday May 7, 1966
in the Christian Reformed Church
Albion Road, Rexdale
and again the same program on
Saturday, May 14, 1966
in the Christian Reformed Church
Daves Dr., Newmarket
by
Chr. Music Society "Euphonia", Toronto
Chr. Chamber Orchestra "Pro Musica", Toronto
Chr. Mixed Choir "Praise the Lord", Thornhill
Chr. Mixed Choir "Soli Deo Gloria", Toronto
Chr. Children's Choir "The Lord is My Shepherd", Toronto
under the direction of
LEENDERT KOOY
Both programs begin at 8:00 P.M.

Reuze Humoristisch ! !
FAMA
DUTCH CANADIAN DRAMATICAL SOCIETY
presenteert
DOMINEE WINT DE POT
door Cees Lau,
onder regie van Henk B. Poesiat,
op WOENSDAG 18 en VRIJDAG 20 MEI a.s., 8.00 n.m.
CENTRAL LIBRARY THEATRE, College Street,
ingang St George Street, TORONTO
Kaarten à $1.25 aan de zaal. Vrij parkeren.
(Inlichtingen: Tel. 749-1083)

NOG ENKELE PLAATSEN OP DE BEROEMDE
Koops Groepsreizen:

Reisleider Rev. Los
Heenreis 9 mei
Terugreis 30 mei

Reisleider Rev. Binnema
Heenreis 8 juni *
Terugreis 29 juni

Beide reizen via Montreal met K.L.M.
RETOURTARIEF TORONTO—AMSTERDAM $381.00
" MONTREAL—AMSTERDAM $335.00
Kinderen tussen 2—12 jaar 50%, onder 2 jaar 10%.

Bel even naar Koops Travel Service in Burlington en wij komen bij U aan huis de reis regelen. Geen verplichtingen voor informaties.

KOOPS Travel Service Limited
543 BRANT STREET, P.O. BOX 307 BURLINGTON, ONT.
634-1813 dag en nacht bereikbaar.
* 9 juni is de laatste dag van het 21-daags retour tot 11 juli.

S REALTOR
struik
JOHN
REAL ESTATE
964 Albion Rd. at Thistletown Plaza, Rexdale
741-4404
"the name which stands for Service, Satisfaction, Saving and — Sold"

Eerlijkheid gevraagd

De Bijbelse en eeuwen-oude Christelijke voorstelling dat God een Persoon is die boven en buiten Zijn schepping bestaat en vanuit Zijn hemel Zich met haar bemoeit; dat Jezus van Nazareth de eniggeboren Zoon van God is, door Wien alle dingen zijn geschapen in den beginne, en die om ons mensen en om onze zaligheid is nedergekomen uit de hemel en vlees geworden is door de Heilige Geest uit de maagd Maria, die na Zijn plaatsvervangend lijden en sterven weer is opgestaan uit het graf, opgevaren is naar de hemel ter rechterhand Gods, en vandaar zal wederkomen om te oordelen en alle dingen nieuw te maken voor Zijn Vader en Zijn volk; dat bidden een spreken is tot een persoonlijk God "daar boven" of "daar buiten": dat alles moeten we niet langer zo letterlijk aanvaarden en prediken nu de mensheid eindelijk opgegroeid is en volwassen geworden is. We moeten er zo langzamerhand maar eens eerlijk voor uitkomen, dat dat alles een mythologische, symbolische voorstelling is van de diepste diepte en grond van ons menselijk bestaan, de Liefde, het "goddelijke", het allerbelangrijkste in het mensen-leven; een mythologische voorstelling van zaken, die het vandaag aan de dag echt niet meer dóet, en die daarom nodig vervangen moet worden door begrippen en formuleringen die voor de mens in dit ruimte-tijdperk aanvaardbaar zijn. Wil je in die Bijbelse en traditioneel-Christelijke ideeën letterlijk blijven geloven, dan is daar op zichzelf niets op tegen, als je het zo toch nog maar het gemakkelijkst vindt in het evangelie te blijven geloven, maar dan zul je toch moeten toegeven dat het wel een beetje achterlijk is, en dat je in het evangelisatiewerk zult moeten leren af te leggen wat kinderlijk was, omdat de moderne mens je anders echt niet meer kan begrijpen, en zo het eigenlijke evangelie voor hem verborgen zal blijven.

Men heeft zich God vroeger altijd ingedacht als een God "daar boven, "een oude man ergens in de lucht"; na de ontdekking dat de aarde niet plat is met een hemel "daar boven", werd het een Goddelijk Persoon "daar buiten" in het heelal, die vandaar deze wereld liefheeft en op haar neerziet. "Door het intreden van het ruimtetijdperk is deze primitieve projectie van God vernietigd, en laten we daar dankbaar voor zijn." Die traditionele God van het Christendom is dus dood; we zullen het nu voortaan zonder Hem moeten doen, en dat is maar goed ook, want nu kan de mens de ware "God" weer gaan ontdekken in de diepte van zijn bestaan, in wat voor hem in het dagelijks leven het meest reeel is.

ANTWOORD AAN ROBINSON

Dit is in grote lijnen en enkele aanhalingen een beschrijving van wat een Anglikaanse bisschop in Engeland ongeveer drie jaar geleden te berde heeft gebracht in het opzienbarende boekje: "Honest to God", by J. A. T. Robinson, in het Hollands vertaald onder de titel: "Eerlijk voor God." De schrijver gaf zelf toe dat zijn denkbeelden nu niet bepaald origineel zijn; dat hij slechts op een semi-populaire wijze heeft vertolkt wat theologen als Bultmann in Europa, en Tillich in Amerika al sinds geruime tijd hebben geleerd. Het zijn diezelfde theologen die men ook als de geestelijke vaders van de huidige "God is dood" beweging mag beschouwen.

Vele Christenen zijn door dit alles danig in de war geraakt. Als een bisschop in een van de grootste protestantse kerken dit alles schrijven kan, en er rustig bisschop bij blijven mag, en als geleerde en vooraanstaande mannen in de kerk zomaar openlijk kunnen beweren dat God dood is, de God van de Bijbel en de algemene geloofsbelijdenis van het Christendom, en men hen toch wijd en zijd blijft erkennen als vooruitstrevende vertolkers van het Christelijk geloof, zou er dan toch niet iets in zitten? Zou het dan inderdaad wat oneerlijk en achterlijk van ons zijn om aan het traditioneel-Christelijk geloof in een Vader in de hemel en een vlees-geworden Gods-Zoon te blijven vasthouden?

Het werd dan ook wel hoog tijd dat er een goedkoop en gemakkelijk leesbaar boekje beschikbaar zou komen dat nog eens kort en duidelijk uiteen zet wat die moderne en populaire theologen nu eigenlijk leren, waar het hen om te doen is, en wat we er nu eigenlijk van denken moeten. Zo'n boekje is nu verschenen in de welbekend Boeket Reeks van Kok, Kampen, geschreven door Prof. Dr. K. Runia, hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië. Op het titelblad staat: "*Religie Zonder God? Een confrontatie van Nieuw Modernisme en Oecumenisch Geloof.*" Het verscheen oorspronkelijk in het Engels onder de titel "I Believe In God . . . ." (Inter-Varsity Fellowship, London). Op de omslag staat dat dit boek de hand reikt aan allen, die in de mist zijn geraakt. Dat doet het ook, en het is te hopen dat velen er naar zullen grijpen.

EERLIJK EN OPRECHT

Bisschop Robinson en vele nieuwmodernisten met hem, hebben ons opgeroepen tot eerlijkheid. Zij leggen er sterk de nadruk op dat we in een tijdperk leven waarin volgens hen de mensheid volwassen geworden is. Ze heeft een lange jeugdperiode achter de rug vol onkunde en bijgeloof en echt kinderlijke voorstellingen, begrippen en overtuigingen. Met de snelle opkomst van de wetenschap is ze echter ouder en wijzer geworden. Zoals het tegenover een opgegroeid kind niet erg eerlijk zou zijn vol te blijven houden dat Sinterklaas echt bestaat met zijn knecht, zo moeten wij ook eerlijkheidshalve gaan erkennen en toegeven dat de traditionele leer van een persoonlijk God die onafhankelijk van Zijn schepping "daar boven" of "daar buiten" bestaat en regeert, van een als mens verklede Gods-Zoon, van een hemel en een hel, van engelen en een Satan, van wonderlijke gebeurtenissen door die God verricht, niet langer houdbaar is.

In zijn antwoord heeft Professor Runia echter zeer terecht deze nieuw-modernisten zélf tot een grotere mate van eerlijkheid en kennis van zaken opgeroepen. Hij wijdt de eerste helft van zijn boek aan een grondige bespreking van de algemeen Christelijke geloofsbelijdenissen. Vanaf het prille begin van de Nieuwe Testamentische Christelijke Kerk tot aan de eeuw waarin wij nu leven was ieder het er wel over eens dat je jezelf alleen dan eerlijkheidshalve een Christen mag noemen wanneer je kunt instemmen met de inhoud van de Apostolische Geloofsbelijdenis en die van Nicea en Athanasius. En men zal eerlijk moeten toegeven dat het unieke van het Christelijk geloof daarin toch wel zeer duidelijk uitkomt: het is niet gebaseerd op bepaalde filosofisch-religieuze of moralistische beginselen, maar op dóór en dóór historische Goddelijke daden. De vrijzinnigen, die niet langer in die boven-redelijke en boven-natuurlijke daden wilden geloven zijn er dan ook veelal eerlijk voor uit gekomen dat ze die oude Christelijke symbolen grotendeels niet meer voor hun rekening konden nemen. Vooral in Europa kwamen zij tot een duidelijke, onomwonden breuk met het oecumenisch Christelijk geloof. Dat was in ieder geval eerlijk en oprecht. Maar mannen als Bultmann, Tillich en Robinson, die prof. Runia de nieuwmodernisten noemt, en die evenals de vrijzinnigen de historiciteit van de grote daden Gods in schepping en verlossing ontkennen, blijven rustig de oecumenische geloofsbelijdenis ondertekenen. Al is het dan niet echt gebeurd wat daarin beschreven staat, zo zeggen ze, al is het alles een mythe, toch liggen er eeuwige waarheden op symbolische wijze in uitgedrukt, waar we van harte mee instemmen. Wij zijn het dus echt wel eens met de Christelijke kerk van alle tijden en plaatsen, maar als progressieve Christenen willen wij de eeuwen-oude waarheden niet langer in ongeloofwaardige denkbeelden en verhalen tot uitdrukking brengen, maar ze zo her-formuleren dat ze weer aanvaardbaar worden voor de hedendaagse mens. Bij voorbeeld: je hoeft niet in de lichamelijke opstanding van Jezus uit het graf te geloven; dat is slechts een mythe die vroeger, en voor ietwat kinderlijke en achterlijke mensen ook nu nog, wel goede diensten heeft bewezen om te belijden dat God (het allerbelangrijkste in het mensen-leven) Liefde is, dat de mens Jezus de Liefde in eigen persoon was, en daarom God genoemd werd, dat hij stierf als de volmaakte "mens voor de ander", en dat het daarmee niet uit was: dat de discipelen het ervaren hebben, zoals velen na hen, dat deze Liefde voor de ander is "opgestaan" en altijd zal blijven doorleven in het hart en bestaan van hen die Zijn voorbeeld volgen en dat die Liefde het uiteindelijk zal winnen. Zo is ook de idee dat Jezus letterlijk zal wederkomen op de wolken des hemels om te oordelen "theologische hocus pocus" (zoals een vooraanstaand dominee in de United Church het uitdrukte), maar er ligt wel de diepe waarheid in dat het er wel degelijk op aan komt hoe je leeft.

WAARHEID EN MYTHE

Welnu, zegt prof. Runia terecht, het is hoogst oneerlijk van hen om te zeggen: wij geloven eigenlijk in dezelfde waarheden als de Bijbel en het traditioneel Christendom, we drukken het alleen maar anders uit, beter, moderner, eerlijker. Laten wij eerlijk toegeven dat met de belijdenis van de grote daden Gods in de geschiedenis zoals die kort werden samengevat in de algemene geloofsbelijdenissen, het Christendom staat of valt. Laten zij de door hen zelf ontwikkelde leer, dat "ander evangelie" dat zozeer afwijkt van wat de apostelen verkondigd hebben, niet verstoppen in de oude formuleringen van het aloude Christelijk geloof (zie Galaten 1:6-10). De wetenschapsmensen in Paulus' dagen hebben ook de schouders al minachtend opgehaald toen zij van een opstanding van doden hoorden (Handelingen 17:31, 32), en het bleef voor de gemeente in Corinthe moeilijk dat te geloven en te prediken, maar Paulus heeft hun toen beslist niet permissie gegeven het maar een beetje mythologisch en symbolisch op te vatten. Integendeel: "Indien er geen opstanding der doden is, dan is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof . . . . Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren. Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen." (1 Cor. 15:13, 14, 18, 19)

Het is ook zeer opvallend dat deze nieuw-modernisten als Tillich en Robinson niets te zeggen hebben over het leven na de dood. Onze conclusie moet dus zijn, dat, al maken zij in hun leer nog wel gebruik van Jezus Christus, al geven ze Hem zelfs de ereplaats, zij zich toch eerlijkheidshalve tot de Christelijke kerk niet kunnen rekenen, maar tot de beklagenswaardigste van alle mensen.

GEBREK AAN KENNIS

En of het nu moedwilligheid is of betreurenswaardige onkunde, het blijkt uit zijn "Eerlijk voor God" wel overduidelijk dat bisschop Robinson de traditionele theologie helemaal verkeerd heeft weergegeven. Waar hij eigenlijk tegen ageert blijkt een belachelijke karikatuur te zijn van de orthodoxe leer. Prof. Runia meent dat "we hier misschien weer te maken hebben met het beruchte gebrek aan dogmatische studie in de Anglikaanse kringen." (p. 101). Hoe het ook zij, het blijft hoogst oneerlijk om zomaar neer te schrijven aan het begin van hoofdstuk 2 dat de traditionele Christelijke theologie gebaseerd is op de bewijsvoeringen voor het bestaan van God, dat het zich in navolging van het Bijbels spreken God voorstelt als "een oude man ergens in de lucht" (p. 23), dat het van Jezus altijd in feite geleerd heeft dat hij niet een mens was, geboren en opgegroeid als wij — dat Hij God was, die voor een beperkte tijd aan een verkleedpartij deelnam; dat Hij een goddelijke substantie was, die in het vlees werd gedompeld en daarmee werd omkleed, zoals we iets met chocolade overtrekken" (pp. 72, 73 in Eerlijk Voor God). Zelfs een bisschop die weinig aan dogmatische studies gedaan heeft moet toch nog wel zoveel weten van de traditionele theologie over de Drie-eenheid (God niet slechts één Persoon, ergens boven in de lucht, maar drie Personen: Vader, Zoon en Heilige Geest: God boven, met en in Zijn schepping), en de Christologie (Jezus Christus: waarachtig God en waarachtig Mens) dat het hem duidelijk had moeten zijn dat hij zich in werkelijkheid slechts verzet tegen een inderdaad onbijbels en onredelijk en daarom onaanvaardbaar geloof, en dat het hoogst oneerlijk is dat te vereenzelvigen met het Bijbelse en algemeen Christelijke geloof in het boven-redelijke dat God ons aangaande Zichzelf en Zijn werken heeft geopenbaard. Wat bisschop Robinson van de traditonele Christelijke leer schijnt te weten gaat niet ver uit boven dat wat die Russische astronaut ervan wist, die van zijn eerste ontdekkingstocht door de ruimte terug kwam met de triumfantelijke mededeling dat hij God niet had gezien, en dat Hij daarom niet bestaat.

Prof. Runia haalt met instemming de beschrijving en beoordeling van Robinson's theologie aan die Dr. H. M. Kuitert heeft neergeschreven in het in Holland zeer bekende Wending-nummer "Open Kaart": "In laatste instantie — deep down, om zijn eigen terminologie te gebruiken — is het woord God voor Robinson een predikaat (of als men wil: een bijvoegelijk naamwoord) dat aan een bepaald aspect van de ervaarbare werkelijkheid toekomt, nl. aan het meest geheimzinnige aspect daarvan: de beleving van de mede-menselijkheid. Om de diepte van deze beleving (die met het mens-zijn gegeven is) weer te geven, is de vocable God onontbeerlijk. Men kan er natuurlijk waardering voor hebben, dat Robinson dan toch de onmisbaarheid van de Godsgedachte wil vasthouden, maar dat verandert niets aan het feit, dat het Christelijk geloof gelijkgeschakeld wordt met 'religie'. God is niet meer Degene, die ons aanspreekt (zoals we dat bij de profeten zo sterk vinden), maar Hij is de menselijke verklaring van de geheimzinnige diepten der werkelijkheid (zoals dit ook karakteristiek was voor de Baäl-verering om Israël heen." (p. 115)

Ook wordt er door prof. Runia op gewezen hoe onwetenschappelijk en oneerlijk mannen als Robinson met de Bijbel omspringen. De bisschop van Woolwich staat bekend als een bekwaam Nieuw-Testamenticus. Maar hoe kan hij dan eerlijkheidshalve beweren dat het Nieuwe Testament zelf nergens zegt dat Jezus God was, en dat slechts rechtvaardigen door alleen Joh. 1:1 enigermate te bespreken, en alle andere teksten eenvoudig aan de kant te schuivn? (Zie "Eerlijk voor God", noot 119 op pag. 154). Het is oneerlijk en het klinkt nogal hoogmoedig wanneer zij beweren de Bijbel pas goed gelezen en begrepen te hebben. Laten zij er toch eerlijk voor uit komen dat zij slechts die Bijbelgedeelten gebruiken die in hun eigen kraam te pas komen.

HOE ZIJN WIJ ZELF?

Toch moeten we ons niet te gemakkelijk van deze nieuw-modernistische stroming afmaken. Al moeten we van hen eisen dat ze zich eerlijkheidshalve niet moeten aanbieden als Christenen die er eindelijk in geslaagd zijn de oude boodschap in nieuwe termen te vertolken, toch moeten wij zelf eerlijk erkennen dat zij met problemen worstelen waar ook wij nog lang niet mee klaar zijn. Prof. Runia zegt terecht, om maar een voorbeeld te gebruiken, dat het een misverstaan van het Bijbelse spreken over God "in de hemel" is, wanneer men dat gelijk stelt met God "ergens boven in de lucht" (p. 105)), maar zijn wij al zo ver dat wij hem duidelijk kunnen maken hoe we de aard van het Bijbels spreken dan wel moeten verstaan? Hebben wij wel voldoende in rekening genomen dat wij als heidenen, niet-Israëlieten, de in de Iraëlitische taal en denkwereld gegeven Zelf-openbaring van God soms maar erg moeilijk kunnen verstaan? Hebben wij niet te vaak geprobeerd antwoorden uit de Bijbel te halen op nieuwsgierige vragen, die, gezien de aard van het Bijbels spreken en denken, nooit gesteld hadden mogen worden? Wij kunnen alleen maar eerlijk voor God zijn, als we eerlijk luisteren naar Zijn Woord; maar hebben we soms niet veel te gauw en gemakkelijk gezegd: "Het staat er toch!", terwijl we toch nog veel te veel onder de invloed stonden van een onbijbelse gedachten-wereld om werkelijk goed te verstaan wat er staat? Een ieder die theologisch geschoold is moet niet nalaten dat prachtige boek van Dr. H. M. Kuitert grondig te bestuderen: "De Mensvormigheid Gods" (Kok, Kampen, 1962); en de ongeschoolde lezer moet het eenvoudige boekje "De Spelers en het Spel: een Bijbelse Leeswijzer" van dezelfde schrijver (Ten Have's Carillon-Reeks) maar eens ter hand nemen. Op de omslag van dat laatstgenoemde boekje wordt van de schrijver verteld dat hij vooral als studenten-predikant te Amsterdam steeds te horen kreeg dat de Bijbel de moderne mens niets meer zegt. "Hij moest toen kiezen tussen twee antwoorden: dat ligt aan de Bijbel (want die is achterhaald) of aan de moderne mens (die niet wil luisteren)." Robinson, Bultmann en Tillich hebben voor het eerstgenoemde antwoord gekozen; prof. Runia voor het tweede. Hij heeft zelf echter op de laatste bladzijden van zijn boek eerlijk toegegeven dat we er toch nog niet mee klaar zijn wanneer we zeggen dat de moderne mens niet meer wil luisteren. Hij waarschuwt tegen traditionalisme, waarin we onze tot nog toe gebruikelijke uitlegging van de Bijbel voor onfeilbaar houden. Daarom zal hij het er zelf ook wel mee eens zijn dat we er toch beter aan doen niet direct tot dat tweede antwoord te besluiten, want zoals het er verder op de omslag van Kuiterts Bijbelse Leeswijzer staat: "Het kon immers (derde mogelijkheid!) zijn, dat de Bijbel zó weinig zèlf aan het woord gekomen is, dat er voorlopig niet van kiezen of delen, maar enkel van 'onbekend maakt onbemind' sprake is. Wie weet hoevelen vandaag 'tegen' zijn en morgen 'voor'?"

En laten we tenslotte even heel eerlijk luisteren naar wat bisschop Robinson in de London Sunday Mirror heeft geschreven naar aanleiding van zijn boek onder de titel: "Waarom ik het schreef": "Wat ik wil doen is niet het bestaan van God ook maar enigszins ontkennen, maar hem juist weer midden in het leven plaatsen — waar Jezus ons getoond heeft dat hij behoort. Voor de Christen kan God niet ver weg zijn. Hij is in ons bestaan vervlochten. Als Jezus Christus iets betekent, dan toch wel dit dat God tot deze wereld behoort. Laten we daarom niet bij een hemels Wezen beginnen, aan wiens bestaan velen toch maar zouden twijfelen. Laten we beginnen bij wat nu eigenlijk voor ons mensen in het dagelijks leven het meest reëel is — en daar God vinden." (mijn vertaling.) Het is natuurlijk erg gemakkelijk, en ook wel erg noodzakelijk, voor ons om te zeggen: Man, zo vind je God nooit, "dit is niets anders dan een zeer verfijnde vorm van pantheïsme" (Runia, p. 112), die met het oecumenisch en waarachtig Christelijk geloof niets meer te maken heeft; het is moeilijk, en toch zo heel erg noodzakelijk, dat wij als rechtzinnigen bij het lezen van Robinson's verantwoording door de knieën gaan en er ons diep over schamen dat voor zo velen van ons Christenen de God van de Bijbel, de God en Vader van onze Here Jezus Christus, inderdaad niet meer midden in het leven staat, niet meer is "De Grond van het bestaan" (Robinsons "God"), en zo weinig reëel is in het dagelijks leven. Laten we daarom toch vooral niet vergeten de hand in eigen boezem te steken en eerlijk erkennen dat zo'n God-loos leven in de praktijk óók met het oecumenisch en waarachtig Christelijk geloof niets meer te maken heeft, al is de leer ook nog zo zuiver!

Rev. John C. De Moor
Pastor of the Bethel
Christian Reformed Church
of Saskatoon, Saskatchewan.

Financiële Zekerheid

De belangrijkste taak van een levensverzekeringmaatschappij is het verstrekken van financiële zekerheid aan polishouders. Voor dit doel is een financiëel sterke onderneming nodig, die alle verplichtingen kan nakomen, zelfs in tijden van economische crises.

Gedurende de meer dan anderhalve eeuw van haar bestaan heeft Holland Life steeds weer bewezen deze test van financiële kracht te kunnen doorstaan. Hierdoor is — en was — Holland Life voor vele generaties van polishouders een SYMBOOL VAN ZEKERHEID.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING — 1130 BAY STREET — TORONTO 5, ONT.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen
* Behoudens Regeringstoestemming.

De vrouw in het ambt (2)

Dit artikel is grotendeels overgenomen uit Jong Gereformeerd en geschreven door dr. F. L. Bos

OOK IN DE KERKERAAD?

Het is dus ongetwijfeld bijbels verantwoord, de vrouw ook voor "ambtelijke" diensten ter wille van de opbouw van de gemeente in te schakelen. Het ambt zelf kan daarvoor, indien de nodige gaven voorhanden zijn, geen enkele belemmering vormen. Het blijft echter nog de vraag of de vrouw ook kan dienen in die ambten welke nu onder ons fungeren en volgens onze kerkorde tezamen belast zijn met de "regering" van de kerk.

In die regering behoeft evenwel geen moeilijkheid te liggen. Want al zou men het woord van de apostel willen aanhalen, dat de vrouw niet met autoriteit mag optreden tegenover de man — we komen hierop terug — dan is dat toch hier niet van toepassing. Want de bedoelde "regering" heeft niets te maken met het voeren van heerschappij over de gemeente, wat immers in het evangelie ook voor mannen tot een volstrekt verboden ding wordt verklaard [1]. Het gaat hierbij slechts om de zuiver dienende taak van leiding geven in de Here [2]. Bovendien moet in het oog gehouden worden, dat de bedoelde leiding niet geldt voor het individuele kerkeraadslid, maar voor de kerkeraad in zijn geheel.

Waar nu vast staat, dat vrouwen in de apostolische tijd zelfs medeverantwoordelijkheid droegen voor de verkondiging van het evangelie, kan moeilijk worden staande gehouden, dat aan de vrouw het dragen van medeverantwoordelijkheid voor de algemene leiding van de gemeente zou moeten worden ontzegd.

Buiten de kerkeraad behoeft dus de vrouw op schriftuurlijke gronden niet te blijven.

DE GROTE VRAAG

Slechts rest de grote vraag, of het woord van God toch niet aan het optreden van de vrouw met name in de eredienst dergelijke beperkingen oplegt, dat althans het ambt van dienaar des woords aan haar zou moeten worden onthouden. Wij komen hiermede tot de bespreking van de bekende "zwijgteksten".

Er zijn in de apostolische brieven ook enige uitspraken, welke de vrouw schijnen terug te dringen naar een tweederangs plaats [3].

FEMINISME

Deze uitspraken hebben blijkbaar een speciale aanleiding. Allereerst in Corinthe en later ook te Efeze is er een zekere feministische beweging ontstaan. De wijn van het evangelie dat in Christus mannelijk noch vrouwelijk is, is een aantal zusters naar het hoofd gestegen. Sommigen doen tijdens de kerkdienst haar sluier af en bidden en profeteren net als de mannen met ontbloot hoofd. Ook zijn er vrouwen die bij het heen-en-weer-gesprek in de leerdienst het hoogste woord voeren [4] of ook in eigengereidheid er speciaal op uit zijn, de mannen een lesje te lezen [5].

Dit gedurfde optreden brengt de gemeente in beroering en opspraak. Men spreekt er schande van.

APOSTOLISCH INGRIJPEN

Hier grijpt de apostel in. Hij moet dit alleen al doen vanwege de wanorde, welke door het optreden van die zusters is verwekt. Dat kan nooit goed zijn. Want God is geen God van wanorde, maar van vrede. Dat aan alle ongeregeldheden een einde wordt gemaakt, geeft hij dan ook door als een bevel van de Here zelf [6].

Bovendien wijst hij het optreden van die vrouwen als onbetamelijk en onvrouwelijk af.

Hij gaat hierbij uit van de gegeven cultuursituatie. Daarin verkeert de vrouw naar de algemeen geldende publieke rechtsorde in een ondergeordende positie [7]. De man is — ook afgedacht van het huwelijk — het hoofd van de vrouw; d.w.z hij heeft de leidinggevende plaats en de vrouw komt na en achter hem [8]. En dit is — in de gegeven situatie — niet meer dan natuurlijk.

BIJBELS ILLUSTRATIE-MATERIAAL

De vrouw moet "vrouw" blijven. Dat zit de apostel bijzonder hoog. Maar "vrouwelijkheid" betekent voor hem en voor iedereen in zijn dagen: in het openbaar een sluier dragen en bescheiden op de achtergrond blijven.

Dat het "natuurlijk" zo moet, weet hij ook met bijbelse voorbeelden te illustreren. Adam is immers eerst gemaakt, daarna pas Eva. En de man is niet uit de vrouw geformeerd, maar de vrouw uit de man. Ook is de man niet om de vrouw geschapen, maar de vrouw ter wille van de man. Bovendien heeft Adam zich niet laten verleiden, maar de vrouw. Toen zij voorop ging, liep het mis [9].

In zijn ijver de vrouwelijke sluier te verdedigen gaat hij zelfs zover, te zeggen, dat de man als Gods beeld de heerlijkheid van God mag afstralen, terwijl de vrouw aan de heerlijkheid van de man gestalte geeft [10].

Bijzonder overtuigend is een en ander niet. Maar het is ook slechts illustratief bedoeld. Zonder enig bezwaar kan de apostel zichzelf even later weer corrigeren door te zeggen dat toch in de Here man en vrouw wederzijds op elkaar zijn aangewezen en dat de man er toch ook is dóór de vrouw [11].

TIJDGEBONDEN BETOOG

Overigens is tevens heel zijn betoog tijdgebonden. Voor hem en zijn tijdgenoten is de bescheiden ondergeordendheid — het teken van de sluier inbegrepen — volkomen vanzelfsprekend met het natuurlijk vrouw-zijn gegeven. Daarom komt de apostel voor die ondergeordendheid op.

Wie meent dat dit ook nu nog geldt, moet beginnen opnieuw te eisen dat de vrouw slechts gesluierd in het openbaar verschijnt. En hij moet haar het meedoen in elk publiek forumgesprek verbieden. Bovendien moet hij ook tegen haar gelijkgerechtigdheid in staat en maatschappij protesteren.

In feite gebeurt het een noch het ander. En dat komt heel eenvoudig hieruit voort, dat in onze cultuursituatie het natuurlijke vrouw-zijn niet meer door haar plaats achter de man tot uitdrukking wordt gebracht. In onze wereld is — ongetwijfeld mede onder invloed van de christelijke prediking van de geestelijke gelijkwaardigheid van de vrouw — haar positie tot een gelijkgerechtigd partnership uitgegroeid. Daarmede is de grond onder het apostolisch betoog weggevallen.

DE KERN VAN DE ZAAK

Niettemin blijft de bedoeling ongerept: de prediking dat de vrouw "vròuw dient te blijven in heel haar optreden.

Dit is de ook nu nog noodzakelijke aanvulling van de bevrijdende boodschap dat er in Christus geen mannelijk of vrouwelijk is, omdat zij allen één zijn in Hem. In haar wijze van optreden mag het natuurlijke onderscheid tussen man en vrouw nooit worden uitgewist. Terecht protesteert het christelijke geweten nog altijd tegen een "manwijf" of een vrouw "met de broek aan". Ook in het publieke leven in kerk en staat en maatschappij is "gelijkschakeling" uit den boze en komt het er integendeel op aan, dat man en vrouw elkaar, ieder overeenkomstig eigen aard, wederzijds aanvullen.

Daarop behoort de kerk tevens bedacht te blijven, als zij de toegang tot de ambtelijke diensten, zoals wij die nu kennen, voor de vrouw opent. In deze diensten bestaan vele gevarieerde mogelijkheden van uitoefening. En het komt er op aan, bij handhaving van haar gelijkgerechtigheid aan de vrouw de behartiging van die aspecten van de gemeenschappelijke taak toe te vertrouwen, waarin zij met haar vrouwelijke aard en gaven zichzelf kan blijven.

Terecht luidt dan ook de voornaamste principe-uitspraak van de synode van Middelburg 1965/66:

Bij de opening van de toegang tot het ambt voor de vrouw dient haar een volwaardige plaats naast de man te worden ingeruimd, overeenkomstig het beginsel van wederzijds aanvullend deelgenootschap in een gezamenlijke taak.

---

1) Matth. 20:25 v.; 23:8-11; 1 Petr. 5:3.
2) 1 Thess. 5:12, 13.
3) 1 Cor. 11:2-16; 14:34-36 (vgl. 26-40); 1 Tim. 2:11-15.
4) Van het in 1 Cor. 14:34, 35 gebruikte woord voor "spreken" is ons "lallen" afgeleid!
5) In 1 Tim. 2:12 is letterlijk sprake van "eigengereid optreden tegenover de man".
6) 1 Cor. 14:37.
7) 1 Cor. 14:34.
8) 1 Cor. 11:3.
9) 1 Cor. 11:8, 9; 1 Tim. 2:13, 14.
10) 1 Cor. 11:7.
11) 1 Cor. 11:11, 12.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Maak Uw keuze uit meer dan dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Nederland!

Vraag Uw Reisbureau Uw reis per KLM te regelen en trek Uw voordeel uit de volgende "Plus Points":

Lagere 21-daagse excursietarieven, "economy" klasse naar Amsterdam:

Van:

Montreal	$335.00
Toronto/Hamilton	381.00
Winnipeg	461.00
Calgary/Edmonton	535.00
Vancouver	575.00

- Vlieg nu naar Nederland, betaal later.
- Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.
- Indien U in het Westen van Canada woont; neem de trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal, en spaar!

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(28)

Er klinkt gestommel op de trap. Tineke komt thuis.

"Lekker ruikte die koffie, Moeder!" roept ze in de gang.

"Onze kleine kaars, waar we ons allemaal aan warmen."

Simons stem heeft weer kleur. En nu glimlacht hij werkelijk.

Tineke komt de kamer binnen.

"Dag lieverds!" zegt ze. Ze loopt meteen door naar de kachel. Dat doet ze telkens, sinds Geesje weer thuis is, om maar geen kou bij haar bed te brengen.

"Hoe is het buiten?"

"O, naar weer, een ijzige wind en het begon ook net weer een beetje te regenen."

Tineke haalt een kam door haar korte, blonde haar. Dan komt ze naar hen toe. Haar gezicht is fris, haar ogen stralen. Ze gaat op de leuning van Simons stoel zitten en lacht naar Geesje.

"Tante, zal u me helpen?"

Het is altijd weer een lafenis voor Geesje, naar Tineke te kijken.

"Waarmee, Tineke?"

"Nou, ik wil zo graag morgenmiddag naar een film. Een prachtfilm moet het zijn. Een Duitse: "So lange du da bist." Hij is van dezelfde regisseur die "Nachtwache" heeft gemaakt, u weet wel, Vader, die hebben we samen gezien. Nou, dan is het vast een goeie film. Toe Vader, mag het?"

Ze slaat allebei haar armen om Simons hals.

"Ja, vleien kan je wel," lacht Simon. "Maar, Tineke, eerst eens horen wat Moeder er van zegt."

"Dus van u mag ik?"

Simon maakt haar armen los. Hij hoort Bertha komen.

Bertha komt met het blad de uitbouw binnen en begint de kopjes neer te zetten.

"Zal ik de koekjes even pakken, Moeder?" vraagt Tineke gedienstig. Ze springt al weg.

"Dat groene trommeltje," zegt Bertha.

Tineke komt terug, het trommeltje al open.

"Ha! Kletskoppen! Hebt u deze zelf gebakken, Moeder?" En ze begint te presenteren.

Bertha knikt.

"Mmmm! Hoe zou het toch komen dat ze ze in de winkel nooit zo lekker krijgen?"

"Je bent een akelige strooplikster," zegt Simon en hij knipoogt naar Geesje.

"Komt uit," zegt Tineke, "d'r zit toch stroop in, hè Moeder?"

"Dat kind is tenminste dankbaar."

Bertha kijkt strak. Haar woorden zijn kennelijk nog als een steek op Johan bedoeld.

"O zo!" zegt Tineke, "nou hoort u 't eens."

Ze zet het bankje niet te ver van haar moeder en niet te dicht bij haar vader.

"Mànnen!" verzucht ze, met een gezicht of ze er alles van weet.

En daar moeten ze dan toch alle drie om lachen.

"Zou het ijs nu gebroken zijn?" vraagt Tineke zich af. Ze schuift wat heen en weer op het bankje, voelt de vermaakte ogen van haar vader op zich gericht en steekt haar tong tegen hem uit. Dan draait ze het bankje een halve slag om, zodat ze hem niet meer zien kan.

"Moeder, luister 's."

"Ja, Tineke."

Bertha breit weer.

Maar Tineke durft toch nog niet goed en ze zegt: "Ik vind het een enige kleur blauw. En een snoezig model. Maar dat patroon lijkt mij verschrikkelijk ingewikkeld."

"Dat is het ook," zegt Bertha.

"Lukt het?" vraagt Simon.

Tineke klemt haar lippen op elkaar. Ze weet best dat dit eigenlijk voor haar bedoeld is.

Maar Bertha zegt bits:

"Sinds wanneer interesseer jij je voor mijn breiwerk?"

"Sinds vandaag," antwoordt Simon prompt.

Bertha wil weer wat zeggen, maar Tineke is haar voor.

"Geen antwoord geven, Moeder. Geeft u mij maar antwoord. Mag ik morgenmiddag naar een film? Het moet een prachtige film zijn, net zoiets als "Nachtwache", weet u wel?"

Ziezo, het is er uit. Moeder kan hoogstens "nee" zeggen. En misschien wint Vader het dan toch nog.

Bertha zwijgt. Of ze zich "Nachtwache" herinnert. Niet van het zien, maar van het horen. Dagenlang was Tineke er vol van geweest.

"Zou je je vader ook niets eens om toestemming vragen?"

Er klinkt protest in Simons stem.

"Dit is helpen!" weet Tineke en ze strengelt nerveus haar vingers in elkaar.

"U zegt toch altijd dat Moeder de baas is?"

Ze kijkt niet om, ze doet of ze al haar aandacht heeft bij het spel van haar handen.

"Wanneer het werkelijk net zo'n goede film is als die vorige, nou, vooruit dan maar. Tenminste... ik wil natuurlijk niet dat je alleen gaat."

"O nee, Moeder," haast Tineke zich te zeggen, "Elly gaat ook en Thea en Ans. De halve klas gaat, geloof ik."

"Goed Tineke, je mag."

En Bertha breit verder. Wat haar betreft is de zaak nu afgehandeld. Simon beslist over zijn zoon, zij over haar dochter.

Een zucht van verlichting kan Tineke toch niet bedwingen.

Ze zet het bankje met een klap weer recht. En dan kijkt ze midden in het verongelijkte gezicht van haar vader.

"Zeg, luister 's even, dat gaat zo maar niet! Je moeder mag dan wel de baas zijn, maar ik ben toch nog altijd het hoofd van van het gezin. En ik ben er radicaal tegen."

"Waartegen?"

Tineke's stem is nu toch een beetje angstig. Vader kijkt zo... nou, ze weet het niet, het lijkt warempel wel of 'ie 't echt meent. Dat is dan om Moeder dwars te zitten. Dat zou nou echt gemeen zijn. Dat doet Vader toch anders nooit.

Dan zegt Simon plechtig:

"Ik ben er tegen als het waar is dat we geen kopje koffie meer krijgen."

"O, Vader!"

Tineke vliegt hem om zijn hals.

Om Bertha's mond trekt het even. Ze staat vlug op.

Wanneer Tineke die woensdagmiddag uit de bioscoop thuiskomt, heeft ze een hoge kleur. Opgewonden vertelt ze over de film, dat het zo'n treurige film was en toch ook weer niet, dat hij je op 't laatst toch echt blij maakte.

Maar tot een geregeld verhaal komt ze niet. Ze kunnen er eigenlijk geen touw aan vastknopen.

In de loop van de avond wordt ze steeds stiller en ze gaat uit zichzelf vroeg naar bed.

"Of die film inderdaad zo onschuldig was?" zegt Bertha.

Simon kijkt haar over zijn krant heen aan.

"Hij had een goede recensie. Maar misschien was het wat zwaar spel voor haar."

Als ze in vredesnaam maar zo verstandig is om het als "spel" te zien."

Bertha ruimt juist het tafelzilver weg dat ze heeft zitten poetsen. Dergelijke karweitjes doet ze altijd zelf. Kletterend valt een vork op het blad.

"De verdienste van die film was juist dat hij de toets van het leven kon doorstaan, aldus de verslaggever."

"Zeker een neutraal blad," zegt Bertha.

"Nee, toevallig niet. Het was jouw lijfblad."

Bertha duwt met een smak de la van het dressoir dicht. Simon altijd met z'n hatelijkheden. Ze interesseert zich nu eenmaal niet voor kranten. Hoogstens de familieberichten. Wat werkelijk van belang is vangt ze zo ook wel op.

De volgende avond moeten Simon en Bertha naar een verjaarsvisite. Meestal kient Simon het zo uit dat hij op reis is of een vergadering heeft, maar ditmaal ontkomt hij er niet aan.

"Denk er aan dat je ons belt wanneer er iets bijzonders is," zegt Bertha tegen Tineke bij het weggaan. "Het nummer heb ik opgeschreven, je ziet het wel, op het schrijfbloc, bij de telefoon.

Bertha, de zorgzame, die overal om denkt.

"Ja, Moeder," zegt Tineke.

"We komen niet laat terug," roept Simon nog onderaan de trap. — De bekende poging tot zelfhandhaving van alle mannen die door hun vrouw naar een verjaarsvisite worden gesleept —.

En dan valt eerst de trapdeur en even daarna de buitendeur in het slot.

Tineke zucht. Het is een zucht van verlichting.

En dan loopt ze zonder zich nog een ogenblik te bedenken naar tante Geesje. Ze valt op haar knieën voor het bed en verbergt haar gezicht in de dekens. Zo blijft ze een poos, heel stil, tot Geesje aan het schokken van haar schouders ziet dat ze huilt.

Nu breekt dus de spanning bij Tineke. Nu zal ze dan te horen krijgen waarom ze werkelijk van streek is.

Zacht legt Geesje haar hand op Tineke's hoofd. Ze streelt haar niet. Haar magere hand is als een beschermende vleugel. Ze kijkt neer op Tineke's hoofd; en haar hand, daar overheen.

Enkele regels van een vers van Alice Hahon schieten haar te binnen. "...en vind ik in het huis mijns herten, dat ik één droefenis genas; dat ik m'n armen heb gewonden, rondom één hoofd dat eenzaam was..."

Haar armen. Zo ver reiken ze niet meer. Maar haar handen... ook één hand is genoeg.

Wat is God genadig. Dat op dat late uur van haar leven nog een hoofd zich naar haar toebuigt en haar troost behoeft, meer nog, haar liefde.

Stil laat ze Tineke uithuilen. Ze haast niet meer, met niets. Ze gelooft. Al weet ze dan ook dat het geloof een bezit is van pelgrims die dikwijls moeizaam voortgaan.

Ze huilt zelden, Tineke. Maar àls ze huilt, dan is het of haar tranen een lange weg moeten gaan voor ze naar buiten kunnen dringen.

Wanneer ze dan eindelijk bedaard is, waagt Geesje een vraag.

"Was het zo mooi, Tineke?"

"Ja," knikt Tineke in de deken.

"Nee." schudt ze dan.

"Heb je een zakdoek?" vraagt Geesje. "Hier, heb je de mijne."

En daar is dan Tineke's gezicht, rood gevlekt, met vochtige strepen. Hard veegt ze met de zakdoek over haar ogen, haar wangen.

"Zo, nu is het over," zegt ze. "Ik voel me heus al een paar pond lichter."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our son

CORNELIUS

A brother to Nellie, Harry, Betty and Annette.

Mr. and Mrs. Herb C. Groenewegen.

April 30, 1966.

257 West 18th Street,
Hamilton, Ont.

On May 7th, 1966 we hope D.V. to celebrate with our dear parents and grandparents

MARTIN REITSMA
and
HELEN REITSMA—HEIDA

the occasion of their 55th wedding anniversary.

We pray that our God may grant them peace and joy for their remaining days.

"And that at evening time it shall be light." Zechariah 14:76.

Their grateful children:
Thijs and Lily Reitsma.
Sid and Diny Reitsma.
George and Betty Tigchelaar.
Bill and Bep Reitsma.
Stuart and Ann Tigchelaar.
and 18 grandchildren.

201 Herkimer St.
Hamilton, Ontario.

Met dankbare harten tot God hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

JACOB OUDMAN
en
PIETERTJE OUDMAN—TROOST

op woensdag 11 mei 1966 hun 45-jarige echtvereniging te herdenken.

John en Annie Oudman, Lacombe, Alberta.
Arie en Leny Oudman, Groningen, Nederland.
Jenny Oudman, Victoria, B.C.
Bill en Hilda Zuidhof, Lacombe, Alberta.
Homme en Betty Oudman, Taber, Alberta.
Walter en Rita Smith, Chemaines, B.C.
Stanley en Corry Kimm, Manhattan, Montana, U.S.A.
Tim en Tine Bouwsema, Lethbridge, Alberta.
Dick en Pearl Alting, Victoria, B.C.
Alberta en Coby Donkerbroek, Taber, Alberta.
En 37 kleinkinderen.

Box 550,
Taber, Alberta.

On Thursday, May 12th, 1966, D.V., we hope to commemorate with our parents

SANDER SMIDS
and
MARTJE SMIDS—HOOGSTEEN

the occasion of their 45th wedding anniversary.

"Bless the Lord, O my soul, and forget none of His benefits." Ps. 103:2.

Their thankful children:
Joe and Ina Smids, Sarnia.
Lies and Jan VanderVeer, Opeinde (Fr.).
Bill and Dorothy Smids, Sarnia.
Fred and Joanne Smids, Chatham.
Henry and Carol Smids, Brantford.
Sophie and Jack Botma, Sarnia.
Gladys and Henry Deelstra, Sarnia.
and 27 grandchildren.

1981 Michigan Road,
Sarnia, Ont.

MEISJE

27 jaar, zoekt werk in Ontario of U.S.A. bij hulpbeh. of oude mensen (heeft ervaring daarin). Brieven onder nummer 1879, Calvinist-Contact, PO. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Op vrijdag 13 mei 1966 hopen wij D.V. met onze ouders en grootouders

BONNE ALTENA
en
IEKJE ALTENA—POSTMA

de dag te herdenken dat zij 45 jaren in het huwelijk verbonden zijn. Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Markus en Jantje Altena, Drachten.
Sietse en Jo. Altena, Coevorden.
Meintje en Jappie Visser, Heerenveen.
Flip en Janke Altena, Glanford Station
Linze en Adrie Altena, Hardegarijp.
Hinke en Piet Brouwer, Hamilton.
Wieke en Case Bosma, Hamilton,
en kleinkinderen.

R.R. 2, Mount Hope, Ont.

Gelegenheid tot feliciteren: 's avonds om 8 uur, 228 Seneca Ave., Hamilton.

D.V. 13 mei 1966 hopen wij met onze geliefde ouders

JOHANNES DEELSTRA
en
SIETSKE DEELSTRA—ZIJLSTRA

de dag te gedenken, dat zij voor 45 jaar in de echt verbonden waren.

Moge de Here, Die hen tot nu toe zo rijkelijk gezegend heeft, hen ook verder Zijn zegen schenken.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Oetze en Obbie Deelstra.
Doreen - John - Gerald, Wyoming, Ont.
Doetje en Anton Van Wijk.
Sylvia - Audrey - Joan - Dorothy - Nancy, Camlachie, Ont.

Box 171, Wyoming, Ont.

1921 — 1966

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

MARTEN POSTMA
en
JOHANNA POSTMA—v. d. WAL

op zaterdag 14 april a.s. de dag te herdenken dat ze voor 40 jaar in de echt zijn verbonden.

Dat ze nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Edmonton:
G. Haayema.
A. Haayema—Postma.
Scheerwolde:
M. van Agteren.
S. van Agteren—Postma.
Chilliwack, B.C.:
S. De Boer.
I. De Boer—Postma.
Leeuwarden:
O. Postma.
S. Postma—Dykstra.
G. Schendelaar.
W. Schendelaar—Postma.
F. Postma.
T. Postma—Straatsma.
Edmonton:
J. Postma.
Dartmouth, N.S.:
P. Postma.
M. Postma—Koel.
Edmonton:
Annie Tiekstra.

12030 - 44 St., Edmonton, Alta.
Geen receptie.

On May 19 we hope to celebrate with our parents

ANDRIES STRAATSMA
and
SJOUKJE STRAATSMA—LEYSTRA

the occasion of their 45th wedding anniversary.

We pray that God may spare them for each other and for us.

Ter Apel (Neth.):
M. Steen—Straatsma.
G. Steen.
Zaandam (Neth):
E. Straatsma.
W. Straatsma—Berghouwer.
Brampton, Ont.:
A. De Weever—Straatsma.
D. H. C De Weever.
Y. Straatsma.
M. Straatsma—Damstra.
T. Talsma—Straatsma.
S. Talsma.
F. Straatsma.
P. Straatsma—Adema.
A. Wyga—Straatsma.
D. Wyga.
P. Straatsma.
A. Straatsma—Sikkema.
C. Ufkes—Straatsma.
H. Ufkes.
P. Jonker—Straatsma.
F. Jonker.
S. Buisman—Straatsma.
E. Buisman.
Audrey.
and 47 grandchildren.

220 John St., Brampton, Ont.

GEVRAAGD:
WINKELJUFFROUW

bij West end Quality Meats, 413 Whitney Ave., Hamilton, Ont. Phone 527-8595.

On May 9th, 1966, D.V., we hope to celebrate with our parents

JOHN BOUWERS
and
EGBERTJE BOUWERS—DE JONGE

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their children.

Brampton:
Art and Eda Tiesma.
Norval:
Fred and Janet Struiksma.
Brampton:
Harry and Henny VanderWindt.
and grandchildren.

Cheltenham P.O., Ontario.

With gratitude to God we announce that our parents

JOHN HEEREMA
ANN HEEREMA, nee VALSTAR

hope to remember on the twelfth of May 1966, that they have been married for forty years.

Joanne, Grand Rapids, Michigan.
Henk and Anne, Calgary, Alberta.
Ina and Andy, Hamilton, Ontario.
Phil and Mary, Calgary, Alberta.
John and Lois, Detroit, Michigan.
Tena and Richard, Edmonton, Alberta.
Len and Gerda, Regina, Saskatchewan.
Ann and Peter, Regina, Saskatchewan.
Margaret and Fred, Grand Rapids, Michigan.
Mark, Calgary, Alberta.
and thirty grandchildren.

Reception at First Chr. Ref. Church Calgary, Friday, May 13, 2.00-5.00 p.m.; 8.00-10.00 p.m.

23 Langton Drive,
Calgary, Alberta.

Gramsbergen 1926 Eben-Haëzer Whitby 1966

Op 14 mei a.s. hopen onze geliefde ouders en grootouders

GERRIT JAN BEENEN
en
JOHANNA BEENEN—MARSMAN

de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaader en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Zwanie en Henk Wessels, Whitby.
Egbert en Jos Beenen, Uxbridge.
Gerrit Jan en Alie Beenen, Oshawa.
Dini en Gerrit Hammers, Whitby.
Jan en Jopie Beenen. Whitby.
Gerrit en Meta Beenen, Whitby.
en 20 kleinkinderen.

Receptie zaterdag 14 mei na 2 uur, 11 Baseline, Whitby, Ont.

On May 14, 1966 we hope to celebrate with our parents

TEADE DE JONG
and
GRIET DE JONG—WIERSMA

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their thankful children.

Mrs. Gertie Hoekstra, Baltimore, Ont.
John & Tes van Netten, Toronto, Ont.
John & Ietje De Jong, Coldspring, Ont.
Henk & Jane De Jong, Baltimore, Ont.
Ambrose & Joane Atkinson, Roseneath, Ont.
Dick & Mary De Jong, Hasting, Ont.
Gerben & Ann De Jong, Dartford, Ont.
and 40 grandchildren.

R.R. # 1, Dartford, Ont.

On May 7th, 1966 our dear grandparents

Mr. & Mrs. E. TOP
(84 Cedar St., Guelph, Ont.)

hope to celebrate their 35th wedding anniversary.

We love our Opa and Oma very much and we pray that the Lord will grant them more years to see us grow up.

Fruitland:
Edward.
Betty.
Berny.
Sharon.
Sydney, N.S.:
Shirley.
Barbara.
Guelph, Ont.:
Sylvia.
Johnny.
Eddy.

On May 8th, 1966 we hope to celebrate with our parents

WILLEM BOERTJES
and
LYDIA BOERTJES—OOSTDIJK

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us, is the prayer of their children and grandchildren.

Kees and Katherine Boertjes.
Edward and Hedy Gavel.
Bram and Helen Boertjes.
Co and Leny de Jager.
Jan and Annie Veenhuis.
Jaap and Wilhelmina Folkertsma.
and John at home.

Home address: Lr. Debert R.R. # 1, Col. Co., Nova Scotia.

On May 13th, 1966 we hope to commemorate the 35th anniversary of our dear parents and grandparents

CORNELIS KRUK
and
MARIE KRUK—BALDER

That the Lord may spare them for each other and us all is the prayerful wish of their thankful children.

Hammond, B.C.:
Jake & Lydia Kruk.
Corwin.
Ladner, B.C.:
Bill & Tina Kruk.
Gordon & Martin.
Hammond, B.C.:
Neil & Rie Kruk.
Alberni, B.C.:
Jake & Margaret Colyn.
Margaret & Cathy.
Alberni, B.C.:
Simon Kruk.
Victoria, B.C.:
Greta Kruk.
Alberni, B.C.:
Peter Kruk.

The Lord willing, May 15, 1966 we will celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

JOHANNES F. DREISE
ANJE DREISE—VAN DIJKEN

That God may bless and spare them for many years is the prayer of their children.

Mr. & Mrs. Simon Dreise, Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. Marten Van Rooyen, Forest, Ont.
Mr. & Mrs. Dick de Jong, Hastings, Ont.
Mr. & Mrs. Albert Dreise, Coopersville, U.S.A.
and 20 grandchildren.

R.R. 1, Trenton, Ontario.

Op 6 mei 1966 hopen wij de 30-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

WIEBE BOOTSMA
en
IETJE BOOTSMA—WIERSMA

Dat de Heere hen nog lang mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Brantford:
Mr. en Mrs. Harry Bootsma.
Newcastle:
Mr. en Mrs. Dick Mosterd.
Port Dover:
Jack en Ankje (verloofd).
Bill.
Jarvis:
Mr. en Mrs. Dick Rauwerda.
Stewart, Wilfred, Jessy, Wendy.
En 4 kleinkinderen.

R.R. 1, Port Dover, Ont.

On May 7, 1966 we hope to celebrate with our beloved parents

HENDRIKUS JOHANNES CRETIER
and
WILLEMIEN CRETIER—YZERMAN

the occasion of their 30th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us, is the prayer of their children and granddaughter.

Brockville:
Harry and Hennie Cretier.
Debbie.
Bluevale:
Martin.
Dixie.

R.R. 1, Bluevale, Ont.

On May 14th, 1966, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

RAY WYMENGA
and
SYLVIA WYMENGA—SIBMA

the occasion of their 30th wedding anniversary.

Their thankful children hope and pray that they may be spared for each other and for them for many years to come.

Springfield, Ont.:
Sadie and Lou Dykxhoorn.
Charles.
Marjorie.
Roy.
Lawrence.
Dunnville, Ont.:
Margaret and Harry Vander Kloet.

R.R. # 7, St. Thomas, Ont.

On Monday, May 9, 1966 we hope to celebrate with our parents

GERRIT JAN LUIMES
and
HENDRIKA CORNELIA LUIMES—(JANSEN)

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may grant them many more years for each other and for us is the prayer of their thankful children.

Henk and Jane Buter (engaged)
Wilma and Albert Mulder, Belleville, Ontario.
John
William
Jack
Thomas
Albert
Edward

R.R. 3, Spencerville, Ontario.

On May 10th we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents.

JELKE VANDERKLOET
and
JOUKJE VANDERKLOET—NUTMA

That God may spare them for each other and for us, is the prayer of their children.

Marten and Otie Vanderkloet, (Jimmy), Addison, Ont.
Dick.
Irene and Harry Wyma, (Leonard), Cochrane, Ont.
Peter.
Charles.
Evelyn.
Yvonne.
Anita.

R.R. # 1, Delta, Ont.

On May 12, 1966, D.V., we hope to celebrate with our parents

JAMES JOUSTRA
and
JELTJE JOUSTRA—OPPEWAL

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that the Lord will spare them for each other and for their children.

Gladys.
Jack.
Teake.
Geertje.

Monkland, Ont.

1941 May 14 1966

With joy and thankfulness, we wish to announce that on May 14 our dear parents

GEORGE EGGINK
and
HENRIETTA EGGINK—BAKKER

hope D.V. to celebrate with us their 25th wedding anniversary.

That our Father may grant them many more happy years together, is the wish of their children and grandchildren:

Jarvis:
John and Jenny (engaged).
Moorefield:
John and Mary Katerberg.
Robbie.
Hamilton:
Albert and Helen Bosma.
Brenda.
Harry.
Jarvis:
Gary.
Bert and George.
Rita.
Jack.

R.R. 3, Jarvis, Ontario.

The Lord has taken unto Himself our darling

TIMMY,

on April the 29th, 1966, due to an accident on April the 24th, 1966.

Timmy was 3½ years old.

John M. Kamps.
Audrey L. Kamps.
Wilma.
William.
Annette.
Richard.
Audrey.

Timmy died, without a pain,
Jesus' death was Timmy's gain.
Now he lives with Christ The Saviour,
and may praise His name forever.

Hamilton, Ont.,
223 Hess St. S.

"Laat de kinderkens tot Mij komen"

Met diepe droefheid geven wij kennis van het overlijden van onze lieve

TIMMY,

op de jeugdige leeftijd van bijna vier jaar.

Dat Timmy nu juicht voor Gods troon is ons aller troost.

Ooms en Tantes en Oma Van Delft.

Hamilton, 29 april 1966.
223 Hess St. St.

The Board of the Calvin Christian School Society of Hamilton wishes to express its deepest sympathy to the family of a former Board member and active Committee member, Mr. and Mrs. J. M. Kamps, with the loss of their little boy

JOHN TIMOTHY

It is our prayer that the Lord of Life may sustain and comfort the bereaved family.

The Board of the Calvin Chr. School Society,
P. Rhebergen, Corres. Sec.

Hamilton, Ont., May 2, 1966.

In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid nam de Heere door een droevig ongeval van ons, mijn innig geliefde man en der kinderen zorgzame vader

JOHN WILLIAM DUIMERING,

oud 28 jaar.

Dat hij bij de Heere is, is ons tot troost in deze zeer moeilijke dagen.

Mrs. Rita Duimering—Dykxhoorn.
Richard Jeffrey.
Paul Robert.

29 april 1966.

Georgetown, Ont.
16 Wesleyan Street.

Door een droevig ongeval nam de Here tot Zich onze geliefde oudste zoon, broeder en oom

JOHN WILLIAM DUIMERING,

oud 28 jaar.

Wij danken de Here dat wij mogen weten dat hij bij zijn Heer en Heiland is, om diens naam eeuwig te loven en te prijzen.

Moge de belofte des Heren een man der weduwen en een Vader der wezen te zijn, de diepbedroefde vrouw en kinderen tot troost zijn.

R.R. # 2, Moorefield:
Mr. & Mrs. H. Duimering.
Hamilton:
Janet M. & Herman Stryker.
John, Joanne, Richard & Roger.
Guelph:
William J. & Louise Duimering.
Brenda Lynn.
Moorefield:
Martin & Grace Duimering.
Arlene & Christine.
Moorefield:
Harry P. Duimering.

29 april 1966.

Door een droevig ongeval nam de Heere tot Zich onze geliefde schoonzoon, zwager en oom

JOHN WILLIAM DUIMERING,

oud 28 jaar.

Moge de Heere zijn vrouw en de kinderen en ons allen sterken in het vertrouwen op Zijn beloften.

Georgetown, Ont.:
Mr. & Mrs. Paul Dykxhoorn.
Georgetown, Ont.:
Henny & Albert Flikkema.
Georgetown, Ont.:
Ron Dykxhoorn & Tena Weverink.
Georgetown, Ont.:
Harry & Clara Dykxhoorn,
Paul-William.
Glen Williams, Ont.:
Paul & Tilly Dykxhoorn,
Karen-Patricia & David-Paul.
Georgetown, Ont.:
Ineke Dykxhoorn.

29 april 1966.

The Ladies Society "Building our Faith" of Georgetown, Ontario expresses its deepest sympathy to one of its members, Mrs. J. Duimering, in the passing away of her husband

JOHN DUIMERING.

May our God graciously strengthen and sustain her and her family in their sorrow.

H. Dykstra, Pres.
W. Braam, Secr.

April 29th, 1966.

Georgetown, Ontario.

Na een blijmoedig getuigen en een langdurig geduldig gedragen lijden nam de Here tot Zich op 2 mei één onzer leden

A. VAN NAMEN

Trooste de Here haar man en kinderen in dit zware verlies.

Vrouwenvereniging
"Maria en Martha"
Toronto I

---

212 Acres Dairy Farm

best huis, 8 kamers, 2 badkamers, eigen gaswel. Moderne barns met barncleaner. Twee silo's, alle nodige farm machinerieën. 70 stuks stamboekvee, Guernsey.

Melkcontract 90% volle prijs, 10% surplus.

Vraagprijs $98.000,00.

$40.000,00 down. Open to offers.

JACK BYLSMA

1607 King St. E., Hamilton, Ont.

Phone LI 9-3894

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen nu of in de nabije toekomst? Wij hebben nog verschillende farms te koop met en zonder melkcontract van 50 tot 500 acre, evenals een lange lijst van tabaksfarms rond Woodstock, Embro, Hickson, Delhi en Aylmer.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga

Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Truro, N.S., E. Gritter te Orillia, Ont.

te Edmonton (Ottewell), Alta., P. W. DeBruyne te Regina, Sask.

Aangenomen

naar Bowmanville (Rehoboth), A. VandenBerg te Wyoming, Ont.

CALGARY CHRISTIAN SCHOOL

For expansion we require

$30,000

6% offered on long term loans, or First Mortgage on $90,000 Land & Buildings. Write to: Calgary Society for Christian Education, % 1029 - 17th Ave., S.W. Calgary, Alta.

SPECIAL

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop

1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO

Good until May 15, 1966

The following books will be sold at **10% discount:**

Het Woord van Vandaag - N. Warnen. Bijbels Dagboek.
- Reg. $3.95 - now $3.55

Onze Geloofsbelijdenis - Ds. J. G. Feenstra.
- Reg. $7.70 - now $6.93

Het Geslacht Bjorndal - Gulbranssen. - Reg. $4.95 - now $4.45

Als de Dauw Hangt Komt er Regen - Margit Soderholm -
Reg. $3.95 - now $3.55

The Genesis Flood - Morris & Whitcomb.
- Reg. $7.75 - now $6.98

The Doctrine of the Holy Spirit - Hendrikus Berkhof.
- Reg. $3.25 - now $2.92.

YEARBOOK 1966 still available — $1.35

Stilte voor de dienst

Als dominees maakten wij praktisch nooit de tijd vóór de dienst mee. Via een dashboard van gele en groene lampjes werden wij door zwierige kosters en geroutineerde ouderlingen-van-dienst een dood-stille kerk binnengebracht. Het was er altijd stil . . . zó stil . . . je kon geen fluit horen . . . tenminste, áls er niemand floot (Toon Hermans). Daardoor werden we zelf van bibberig-zenuwachtig ook rustig en stil en klommen de kansel op tot het persoonlijk gebed.

"Ho, dominee, dat moet ónder aan de kansel gebeuren," zegt iemand. Ja, dat weet ik wel, maar in een stadskerk kan driekwart van de kerkzitters dat plekje niet zien en daarom lijkt het mij maar beter, dat óp de kansel de predikant de gemeente gelegenheid geeft tot stil gebed.

Er komt nog bij, dat ik, voor het eerst de vrijheid van de kerkganger genietend, kerkte bij dr. H. M. Kuitert en ineens hoorde: *"Goede morgen, vrienden, ik ben blij, dat ik u allemaal groeten mag in deze kerkdienst. Graag geef ik nu gelegenheid voor wie dit wil tot persoonlijk gebed om een zegen."*

Die "vrienden" zullen wel zo genoemd zijn, omdat in zijn diensten toen natuurlijk tal van apert buitenkerkelijke studenten kwamen, en die willen niet op de vloermat al "bebroederd" worden. Maar dat doet er nu niet toe. Het gaat mij maar om de warme en prettige tóón, die in deze begroeting klonk en die een heerlijke inleiding tot stil gebed, votum en groet was.

Tegenwoordig kerk ik vaak in een kerkgebouw, waar men elkaar van haver tot gort kent. En dan kan men zo voor de dienst flarden opvangen als: "Ik ben nou in m'n zeuven en taggiste . . . jáá, we worre oud, man . . . !"

Of iemand is druk bezig met een pracht verhaal, terwijl mijn vrouw en ik de bank inschuiven: ". . . en toen duurde het nog een uur voor ze belden, maar toen wás het er dan toch . . . een flinke jongen, ja . . . ."

Of: "Meheer, weet u ook of de tillefoon al anstaat? Ik ken niks hore!" Bereidwillig draai ik aan knopjes, tik eens deskundig op onderdelen en dan beloof ik dat ik de koster zal waarschuwen, áls hij niets hoort.

Och, lieve mensen, neem ons toch alsjeblieft die heerlijke ogenblikken voor de dienst niet af. Ik wóón in een gemeente, waar ik als predikant niet aan verbonden ben. Dat kan natuurlijk in een grote stad. Maar ik kén die gemeente door de tijd voor de dienst dóór en door.

Trouwens, ook als ik in mijn oude wijkkerk kerk, is tien minuten voor het begin amper genoeg om her en der te informeren. Een weduwe, die er nog nauwelijks overheen is, dat haar man werd weggenomen. Mág ik op zondag niet even informeren of de Here haar nabij is? Een "stel" oud-catechisanten, waarvan ik gelezen heb, dat de vorige week de derde gedoopt is. Maar daar moet je toch even over praten? In de bank voor mij zit een alleenstaande vrouw. Zij is, met veel moeite, na catechisatie en bijbelkring, tot belijdenis gekomen. Maar ik wéét, dat zij alleen is gebleven, wat de onderlinge band aangaat. Mág ik even met haar praten?

Och, schei toch uit met die hoogkerkelijke stilte-voor-de-dienst, die dan zou moeten dienen om ons er op voor te bereiden "om God te ontmoeten". Als de liturgie dat niet kan doen, dan kunnen mijn oude wijkleden dat zéker niet uit zichzelf opbrengen. Hoe zouden ze en . . . waarom zouden zij dat móeten? Ze kunnen nauwelijks uit de voeten, zitten 's zondags drie kwartier voor de aanvang van de dienst klaar en wachten op "de auto". Mógen zij dan niet even met elkaar praten? Gemeenschap der heiligen dat betekent óók dat alle gelovigen hun gaven en schatten ten nutte van de andere lidmaten gewillig en met vreugde aanwenden, zegt de Catechismus. Welnu, geef hun daartoe dan ook de gelegenheid. Als zij liturgisch met ú meehollen, krijgen zij een attaque.

Ds. G. R. Visser
Gereformeerd Weekblad

INGEZONDEN

"DOMINEE WINT DE POT"

Onder leiding van Henk B. Poesiat brengt Fama, de Dutch Canadian Dramatical Society in Toronto, op woensdag en vrijdag 18 en 20 mei a.s. de comedie "Dominee wint de pot", geschreven door Cees Lau. Dit stuk zal worden opgevoerd in de prachtige zaal van het Central Library Theatre, College Street, ingang St. George Street, Toronto.

Hoewel alles zich afspeelt in Engeland is het naar geest en karakter een oer-Hollands stuk. Een dominee wint zonder zijn toedoen een groot bedrag en denkt dit te moeten weigeren op ethische en morele gronden.

Het tumult aan beproevingen van verontwaardiging en kritiek waar deze man doorheen moet is over het gehele stuk uitgesmeerd en ontlaadt zich overal in komische situaties.

Het conflict tussen geestelijke waarden en geld is op een briljante wijze uitgewerkt en het resultaat is een stuk met milde satire en gezonde humor.

TEACHERS WANTED

Calvin Christian School
HAMILTON, ONT.

has an opening for a

TEACHER FOR GRADE 8

Preferably with music specialization.

For more information and application form, write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. will need

A TEACHER

schoolterm 1966-67, for grades 1 and 2. Please send applications to Mr. J. Kaastra, Secr., R.R. # 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

OTTAWA CHRISTIAN SCHOOL requires a

TEACHER

for grade one this Sept. Secretary Mr. S. Vandewint, 289A Zephyr Ave., Ottawa 14, Ont. Principal Mr. E. Geertsema, 624 Fuller S.E., Grand Rapids, Mich. 49506.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will require for September 1966

TWO TEACHERS

Grade Levels: (3, 4), or 5, and (6, 7).

Send applications to: Mr. H. Vande Burgt, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Christian School in Fort William, Ont. is in need of a

PRINCIPAL

teaching the higher grades 7, 8 and a

TEACHER

for the intermediate grades, by Sept., 1966.

Please send your application with full information and reference to the Secr. T. Bakker, R.R. # 3, Fort William, Ont.

The Springdale Christian School is in need of a

PRINCIPAL

beginning September 1966. We are located 35 miles north of Toronto, Ontario. Please write for further information to: Mr. Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ontario.

Due to retirement and expansion the Georgetown District Christian School will need

2 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolyear. Applications stating qualifications, salary, and references to be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

The Terrace Calvin Christian School Society in the rapidly expanding Skeena Valley of B.C. is in need of:

ONE PRINCIPAL
— grades 4-6,

ONE TEACHER
— grades 1-3

for our newly constructed school. For further information and applications please write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

Due to expansion, Calvin Christian School in Chatham will require additional

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to Mr. J. Postma (Principal), % Calvin Christian School. 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Houston Chr. School needs

A TEACHER

for Grades 1-2 or 3-5. Located in beautiful central B.C. Contact Leroy Feenstra, principal, Box 237, Houston, B.C.

JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL,

8275 - 12th Ave., New Westminster, B.C. requires a

TEACHER

for a special class of slower beginners; also for grade two and grade four. Enquiries invited.

Due to expansion, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

2 TEACHERS

One for grade 1 and one for either grade 2 or a combined grades 3 & 4. Please send applications to Mr. Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL
(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

BRANTFORD

The Brantford Christian School is still in need of

ONE TEACHER

for grade 3 and 4 (approximately 25 pupils) for the 1966-67 schoolyear. Please send application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

The seven room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will need

TWO TEACHERS
for grades 5 and 6

as per September 1966.
Recent addition of three classrooms, teachers' room and other facilities. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., telephone 587-2604.

The Board of the John Knox Christian School Society of Brampton invites applications from qualified

FEMALE TEACHERS

for the primary grades, and an experienced

MALE TEACHER

for one of the intermediate grades. Salary schedule will be sent upon request. Please send applications, giving qualifications and references to Mr. G. W. Gerrits, Secr., 15 Tullamore Rd., Brampton, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

FREEDOM

is everybody's business!

SEND YOUR DOLLAR to C.J.L. FREEDOM FUND

P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty needs $10,000.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last week	— 1640 contributors —	$3,815,43
Received this week	— 40 contributors —	171.00
Balance as of today	— 1680 contributors —	$3,986.43

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een **Zelfstandige?** In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON. ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

....

FILM "WEDERZIJDS"
te HAMILTON, ONT., op vrijdag 6 mei in het Delta High School Auditorium, Main Street East
Aanvang 8 uur
HOLLAND FILM SERVICE, BRAMPTON, ONT.
Phone 451-4810 en 451-2226

'NIAGARA AREA FARMS"

$4,000.00 DOWNPAYMENT

50 ACRES, good 7 room home, with furnace, large barn, other buildings, tractor with machinery, 50 chickens, 3 sows, cow, calf, bull plus 2 acres excellent orchard. Full price $20,000.00 with balance 6% open mortgage. Wellandport area.

$5,000.00 DOWNPAYMENT

100 ACRES, Dunnville area, 7 room home, 3 pce. bath, 2 large barns, 2 tractors other machinery. Full price $21,000.00, balance 6½% open mortgage.

For more information and appointment call or write:

HARRY ZOMER
WAINFLEET 899-3639
rep.
GEO. DUGAN REALTY
28 E. Main, Welland 732-7517

TENDERS

Sealed tenders for

a two-classroom addition to the existing Brantford Christian School

will be received by Mr. J. Winter, 85 Cumberland Street, Brantford, Ont. until 12 A.M., May 30, 1966.

Plans and specifications may be obtained at the above address upon a $10.- deposit.

Lowest or any tender not necessarily accepted.

Harry Den Haan
Tax Consultant

(Registered)

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Reasonable rates.

No advance payment.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

Phone or write:

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

GEBRUIKERS

verklaren:

Alles gaat prima — Groot succes — De kruiden voldoen zo best — De dokter vond het een wonder — Alle lof — Schitterende uitkomst — Ik mag na zovele jaren weer werken — Na 3 jaren dokteren bij U genezing gevonden — Het is verbluffend — Genezen enz.! Originelen liggen ter inzage! Meldt ons Uw klachten en vraagt onze wonderdoende geneeskruiden.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel Gratis.

WILLIAM DAM SEEDS

West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners) 4 Miles West of Dundas

Phone: MA 8-6641 DUNDAS

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

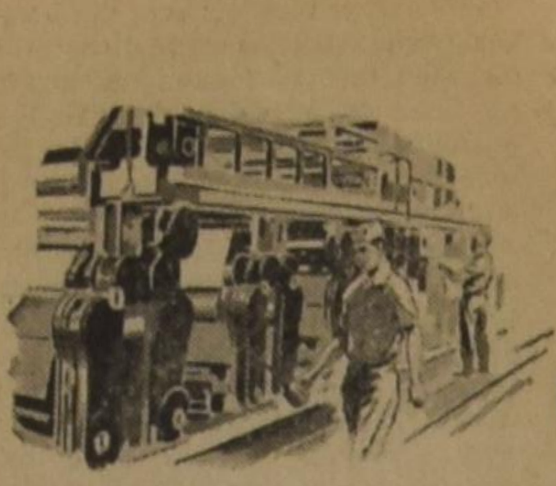

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Apocalyptische tijden

In het Nederlandse blad "Opbouw" heeft onlangs een artikel gestaan over apocalyptische tijden en menselijke omgang. Zoals men weet wordt onder apocalyptische tijd de eindtijd bedoeld, zoals deze vooral in de Openbaring van Johannes is beschreven. Het artikel is geschreven door ds. J. J. Verleur, gereformeerd predikant (vrijgemaakt) te Lisse en verscheen oorspronkelijk in het Geref. Kerkblad van Zuid-Holland. Het is wat lang, maar het is het lezen ten volle waard, zelfs indien men bedenkt, dat de schrijver zeer waarschijnlijk allereerst aan zijn eigen kerken heeft gedacht. De schrijver heeft echter een boodschap voor ons allen.

Ziet u niet, mijn lezers, hoe ook vandaag deze dingen acuut zijn? In de ontwikkeling der dingen in de bredere kringen van de christenheid is de ontplooiing van valse profetie en wetsverachting in volle gang. Het is kenmerkend voor het verschijnsel van de valse profetie, dat zij opkomt en bestaat tegen de achtergrond van de ware, bijbelse profetie. Leugen is nooit een ding of macht op zichzelf. Ze is altijd ombuiging en ontkenning van de waarheid. De mens van heden ontkent niet, dat zijn bestaan in deze wereld één brok ellende is, maar de openbaring van de Schrift dienaangaande, dat het menselijk bestaan aangetast werd door de zonde en zó het totale bederf in de wereld kwam, wordt in haar tegendeel omgevormd en tot een leugen gedevalueerd door de levensbeschouwing van de moderne mens, die zegt, dat het menselijk bestaan zèlf zonde is en duisternis en daarom oorzaak van alle ellende.

Dan is "verlossing" ook niet de betaling der schuld en de wegneming der ellende door het bloed van Jezus Christus, maar de bevrijding van de mens uit de kooi van zijn bestaan.

Dat is maar een voorbeeld van wat men zou kunnen noemen de "relativering" van de waarheid. In tientallen vormen doortrekt dit "relativisme" het gehele leven. Normen vallen weg, zekerheden verliezen hun kracht, christelijke tradities hebben geen bekoring meer, gemeenschap en samenleving verkeren in ontbinding; confessie en geloofsinhouden worden inhoud van het dialogisch gesprek en zo zouden we kunnen doorgaan.

Natuurlijk houdt dat "relativisme" geen halt bij de deuren van onze kerkelijke gemeenschap.

Wie vandaag weet, wat er te doen is in wijsgerige en aesthetische kringen; wie de ontwikkeling politiek en maatschappelijk, maatschappelijk en economisch volgt, ziet dit levensgroot op ons en onze kinderen afstormen.

De dijken breken door, de stromen storten zich op onze samenleving. Radio en televisie verkondigen dit relativisme open en bloot. Het is tegenwoordig behorend tot de goede toon, af te geven op de levensbeschouwing, die zekerheden kent en geloofsdogma's hanteert. De kerk is in veler ogen het summum van conservatisme en dogmatisme. Een sta-in-de-weg voor elke progressie en verlichting.

We moeten er niet vreemd van opkijken, dat dit zó komt. Ook al begrijpen we niet direct, waarom het zo moet. De Heiland heeft het zien aankomen en ons gezegd, dat velen onder ons, die dat gevaar van het relativisme hebben onderkend, en ook in de huidige, christelijke en kerkelijke wereld dit zien doorbreken, in diepe verontrusting de strijd tegen dit relativisme aanbinden. Wij zouden geen goede adventschristenen zijn, als we het niet onderkenden.

Het gezag van de Heilige Schrift als Woord van God is vandaag onmiddellijk in geding.

De plaats van de confessie evenzeer.

Gezag van ouders, overheid, ambt en kerk niet zo goed. Want dit "relativisme" is niet anders dan een brok hoogmoedig intellectualisme, waarbij ons denken zich autonoom waant en meent, zelf te kunnen bepalen, wat de normen zijn en welke normen gelden.

Gezegend dus de kerkgemeenschap, waar men dit dreigend, apocalyptisch gevaar onderkent en er tegen strijdt. Maar dat zullen we dan ongetwijfeld moeten doen op een wijze en met middelen, die juist in verband staan met die voortdringing der tijden naar het einde van Jezus Christus. We zullen er niet vreemd van op moeten zien, dat deze dingen komen, want het is voorzegd. Maar er is ook gezegd, dat deze apocalyptische tijden zullen worden gekenmerkt door liefdeloosheid en verachting, door vervolging en verdrukking. De vraag is dus alweer, ècht apocalyptisch, noodzakelijk, hoe wij in deze dingen met elkaar omgaan. Of wij de broeder in ons midden, die gevangen schijnt door deze ban van het "relativisme" wel tegemoet treden in de kracht en de liefde van het evangelie of dat we hem vervolgen, omdat hij het met onze constructies en schema's niet eens is.

Immers, is het "relativisme" één van de apocalyptische gevaren van de laatste bedeling, er zijn nog andere. Zoals het ons niet moet verwonderen, dat velen onder ons ernstig ongerust zijn over de vloed van het verwoestende leven in normloosheid en leervrijheid, zo moet het ons evenmin verwonderen, wat weer anderen ten diepste verontrust en aangegrepen heeft, n.l. het gevaar van de liefdeloze verachtng van de waarheid als Goddelijke norm; de overheersing van theologische en confessionele stellingen als waarheden, waarover wij beschikken en de vervolging en verdrukking van kinderen van God, die het met de overheersende opvattingen niet eens kunnen zijn.

Oók dàt is aangekondigd door de Heiland. De kerk zal met verwoesting bedreigd worden door de ontbindende kracht van normloosheid en wetsverachting, maar evenzeer door het geweld van verwoestende verdrukking en vervolging, die niet ontstaat uit de triomf van de waarheid over ons leven en ons denken, maar die geboren wordt uit de harde, liefdeloze drang naar logicistische, schematische consequenties, waarin het dogmatisme soms de zekerheid zoekt van zijn bestaan en zijn strijd.

De Heiland heeft het voorzegd. Het is de andere kant van dezelfde apocalyptische voltooiing. Waar het "relativisme" de zekerheden van de Schrift omver haalt, vanuit de aanbidding van eigen intellect, daar bouwt de dogmatist eigen zekerheden op uit logische redenering vanuit de schriftuurlijke waarheden en bindt de gemeenschap en zijn broeders aan zijn consequentie, zonder af te vragen, wat deze nu werkelijk te maken heeft met de evangelische waarheid in Christus Zelf.

De farizeeën zijn in de prediking van Christus de levende belichaming van dit dogmatisme. Met ijzeren, logische consequentie, waartegen soms weinig in te brengen was, trokken zij hun conclusies uit de wet van Mozes en bonden in liefdeloze hardheid de gemeenschap van Gods volk aan deze consequenties als goddelijke waarheden, die tot gevolg had, dat de man, die hun iets vertelde van de wonderlijke macht van de levende Waarheid, de Mens Jezus Christus, De hen genezen had, verbannen werd uit hun synagoge. Kijk, en dat is het opmerkelijke en kenmerkende van dit dogmatisme, dat het de levende Waarheid Jezus Christus, inruilt voor een waarheidssysteem van poneringen, geboden en tradities, die (op straffe van dodelijk-ernstige tucht) door ieder aanvaard moeten worden, als in de hemel gesproken.

We moeten er alweer niet vreemd van opkijken, dat dit zo komt. De Heiland heeft het duidelijk gezegd, dat dit zo komen ging. Laten we er dus evenmin vreemd van opzien, dat velen onder ons, die dat gevaar van het dogmatisme hebben onderkend en dit ook in de huidige, kerkelijke wereld zien doorbreken als een farizees gevaar voor de gemeenschap der kerk, in diepe verontrusting de strijd tegen dit dogmatisme aanbinden.

We zouden — alweer — geen goede adventschristenen zijn, als we dit gevaar niet onderkenden. We beschikken met een gemak over de bijbelse waarheden, alsof ze in onze zak gebrouwen zijn. We lezen onze gereformeerde conclusies in confessie en geloofsleer, alsof onze logica een door de zonde onaangetast gelaten functie is, die als tweede bron van waarachtige kennis dient naast, of althans ná de Heilige Schrift.

We poneren inzichten als Waarheden, die daarom het karakter krijgen als normen, waarmee we ieder binden. En plotseling ontdekken we, wat de Heiland reeds in Zijn apocalyptische rede heeft aangekondigd. Want ook dit "dogmatisme" (expres zeg ik het mèt dezelfde bewoordingen, zie boven) ook dit "dogmatisme" is niet anders dan een brok hoogmoedig intellectualisme, waarbij ons denken zich autonoom waant en meent, zelf te kunnen bepalen, wat de normen zijn en welke normen absoluut gelden.

Wie dan de liefdeloze gestrengheid ziet waarmede we elkaar vervolgen en verdrukken, begrijpt opeens, wat we bezig zijn te doen en hoe het komt, dat de gemeenschap der kerken met machteloosheid wordt geslagen.

Want de strijd der broeders aan de ene kant tegen de broeders aan de andere kant, is ten slotte een machteloos geworstel tegen hetzelfde, ik zeg: hetzelfde kwaad. Wie het relativisme bestrijdt, strijd tegen de zonde van het hoogmoedig intellectualisme. Wie optrekt tegen wat hij als dogmatisme meent te moeten bestrijden, strijdt tegen dezelfde zonde.

Zo strijden we achter het front, tegen elkaar, tegen een zonde bij de ander, waaraan we onszelf steeds schuldig maken. We zien de ander als een vijand van de waarheid, zonder op te merken, dat we zelf minstens een even groot gevaar, om dezelfde zonde te doen, met ons mede dragen.

De broeders, die uit vrees voor het "relativisme", met al zijn angstige gevolgen voor het onderwijs van onze kinderen (die angstige gevolgen zijn er, levensgroot) zijn medebroeder de consequentie oplegt van zijn standpunt als een bindend bevel van God, is even intellectualistisch en hoogmoedig als de broeder, die uit vrees voor het dogmatisme, met al zijn angstige gevolgen voor ons nageslacht (die zijn er minstens evenzeer!) zijn medebroeder wil opleggen wat hij als enige uitweg ziet, en voor zichzelf een vrijheid opeist, die dan niet voortkomt uit de christelijke vrijheid van het evangelie, maar uit de valse vrijheidswaan van deze normloze tijd.

Zó komen de vervolgingen en verdrukkingen.

De dogmatist sluit de relativist uit. De relativist verkettert de dogmatist. Ze doen beiden dezelfde zonde. Ze zijn beiden even hoogmoedig. Ze vallen beiden onder hetzelfde oordeel van de Zoon des Mensen, die hen verwijt, dat zij niet weten, hoe zij op christelijke manier met elkaar moeten omgaan.

Zo werpen we een dienaar uit zijn ambt, van wie wij stellen, dat hij de gemeenschap verbreekt en individualistisch zijn opdracht en standpunt stelt boven de confessie en de orde der kerk. Velen verwerpen dit vonnis, maar blijven resoluut weg uit de kerk, wanneer daar een predikant preekt, van wie zij menen, dat deze dit vonnis zou verdedigen.

Ze doen dezelfde zonde en verwoesten door hun intellectualisme en logicisme de gemeenschap der kerk.

Dat is het vermoeiende in deze dingen. Groepering staat tegenover groepering. Maar — al begrijpen we niet, waarom het zo moet, Christus heeft gezegd, dat het zó kwam. Het is kenmerkend voor de apocalyptische tijden. Het betekent, dat het oordeel nadert.

Zou het geen tijd worden, ons af te vragen, of dit de oorzaak is van onze persruzies, van onze kerkelijke conflicten, van onze machteloze, kerkelijke vergaderingen, van het gebrek aan werfkracht, van onze kerkelijke vonnissen en procedures, van onze hatelijkheden en onderlinge verwijdering, van onze verdachtmakingen, doleanties, scheuringen, breuken en ontbindingen?

Relativisten en dogmatisten vallen onder éénzelfde oordeel. Moeten we dááraan de kerken, de gemeenten des Heeren wagen?

De Heere heeft gezegd, dat het komen zou.

Het relativisme, de normloosheid, dat de kerk verwoest.

Het dogmatisme, de leerheiligheid, die de kerk verwoest.

Het front ligt vandaag in de kerk aan dezelfde kant van de lijn.

Zó probeert de Satan de kerk te breken en van haar kracht te beroven.

En het eigenlijke front, dat van de Antichrist, ligt als een lokkend welvaartsland aan de andere zijde.

Zien we het wel? Zien we wel, wat onze kinderen bekoort? Zien we wel, hoe onze jeugd beu is van het gehaspel en gevangen wordt door andere idealen? Hoeveel er in onze kerken wèggaan, verbitterd en ontgoocheld?

Zien we wel de nood van onze jeugd, die liever "Ik, Jan Cremer" leest, dan onze artikelen en brochures, die een geest van verderf ademen?

Ik dacht, dat het wel tijd werd, dit eens te zeggen. Immers, de Heiland heeft duidelijk gezegd, dat het zo komt.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

// CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Ecumenism in Education (2)

by Dr. Paul G. Schrotenboer

Harry Blamires in his book, *The Christian Mind*, has bluntly stated that there is no longer a Christian mind. By 'mind' he means a collectively accepted set of notions or attitudes. The mind of modern man, so his claim goes, has been secularized, that is, deprived of any orientation to the supernatural. As a *thinking* being, the modern Christian has succombed to secularization.

The goal of Christian education is to develop the Christian mind. But by mind we now mean something different from that which Blamires defines. By mind we mean an inner heart disposition and the communally accepted body or structure of ideas (especially the non-theoretical) that are formed by the Spirit of God working through the Holy Scriptures. This is the meaning of the word in Romans 12:2 and Philippians 2. But if this is the goal of education, and if education, as all should agree, is a communal task, then in order to have truly Christian education in a school, there must be a Christian mind among the teachers before it can be formed in the students.

This brings our problem into sharp focus: How can we be ecumenical in education if there is no unity in ideas as to what Christian education is? If, globally considered, as Blamires claims, the Christian in his thinking has succombed to secularism, that is, has withdrawn it in whole or in part from the Lordship of Christ, is there any hope of a grand Christian consensus?

These prospects have not been improved by the ventures that have been undertaken in the past. It does not seem to have made any appreciable difference in achieving the goal in the history of the institutions for Christian education established in previous centuries whether they sought to be ecumenical or not. Both those which were strictly denominational and those which tried to be broadly Christian, scarcely without exception, followed the trend, as Blamires noted, toward secularism.

When King's College (later to become Columbia University) was established in 1754, the President said, "It is to be understood that as to religion, there is no intention to impose on the scholars, the peculiar tenets of any particular sect of Christians; but to inculcate upon their tender minds, the great principles of Christianity and morality in which true Christians of each denomination are generally agreed." This may be called a *representational ecumenism*. Its controlling dimension is horizontal.

The same ideal was followed in the public school system in Ontario under the leadership of Edgerton Ryerson. The Public School system was established on a 'non-sectarian' Christian basis and even today Ontario public school education is committed to 'the Christian ideal'.

Among supporters of Christian university education today, are those who say that the institution and its teaching should be broad enough to represent the varying educational views present among evangelicals who are agreed on e.g. the Apostles Creed. This is a kind of ecumenism similar to that which obtained in the middle 1700's when Columbia University was founded. This unity may allow for a diversity of educational ideas, but requires a unity on the summary teaching of the Scriptures.

A somewhat different meaning is given to this representation idea among people of the Reformed Christian community who say that the Christian university should be an outgrowth of the entire Reformed community, for since there cannot be two, therefore the institution and its teaching should be broad enough to allow room for the divergent views on education existing among people of the Reformed community who are agreed on the Three Forms of Unity (even though they do not speak directly to education). This is the consensus or representation idea on a limited scale.

The idea of a representational ecumenism does not commend itself to Christians who seek authentic unity in education, not even if it is a representation of people of 'Reformed persuasion'. Its orientation, the consensus of men, is wrong. The judgment would hold even if there were a truly Christian mind on education, and even if all Reformed Christians agreed on what truly Christian education is. Even if this were the case, the point of orientation, (rather, the source of directives), would have to be the Holy Scriptures, no matter how many or how few followed them, not the agreement among men.

It will be necessary at this point to distinguish clearly between the product of unity and the basis for unity. The product of unity is *agreement* among men on the *basis* of the Word of God. Violence is done to true unity, however, when the product is thought to be the basis.

It is a curious fact that people who plead for a representational approach often put more emphasis upon agreement of church doctrine than upon concord in ideas of education.

The question unavoidably presses for an answer: why do Christian people insist on strict agreement of faith but not on education? What is the value for the enterprise of education that all who educate agree upon the ecclesiastically oriented doctrines of Scripture which have no particular relevance for education? Their peculiar orientation is the faith and life of the church. It is as if one beamed a floodlight on his house and expected that the garden behind his house would be bathed in light. The light is good, but it is beamed in the wrong place, at least as far as a walk in the garden is concerned.

At this point we would suggest a ground consideration for seeking unity in education: Unity in organization should be based upon unity in idea. Unity in education, therefore, should be evident first of all in agreement on education's principles or ordering ideas, ideas that set the direction and determine the course in which the education goes.

Obviously, there are ideas and ideas. On some there should be freedom for wide divergence and diversity. On others, if there is to be true unity, there must be concord.

There need be no complete agreement on theoretical ideas, the products of man's theoretical analysis when he abstracts one aspect of reality from its place in the entire world. It's not the ideas which man's theoretical activity produces where true unity must be sought, not in the hypotheses of science, nor in the tentative proposals on how one or other aspect of the world can be explained, but *in the ideas which indicate the basic stance of man in his central relation* to God, to his fellows and to the world in which he lives. They are ideas that express commitment of heart, direction of life and dedication of purpose. They are non-scientific, pre-theoretical every day, whole-life ideas. The ideas which grip man and by which he voluntarily attaches himself to that in which his life finds rest. Ideas of faith in which man expresses his response to the revelation of God as that comes to man in creation and in the Word. There must, in other words, be unity in man's heart confession by which he is guided in his learning.

This heart confession of man, since it should be communal and covenantal, is if it would be ecumenical, is for the whole people of God. Every expression of individualism is born of evil, the evil of presumed self-efficiency. No man can go it alone, no man exists unto himself. No Christian can live or educate by himself. God has made us a body, we are all members of one another. The hand (or any member) by itself, cut off from the body, has no life and surely no autonomy.

This heart confession of the Christian is the same in essence, regardless of what he does or in which area of life he works, either in the church, the home, in industry, society or the school. The revelation of God does not confront man just in his life of faith and worship, nor just in his love, nor only in his intellect (as if revelation were only so many divinely communicated ideas for the mind to assimilate!). The Word confronts man at his centre, in his heart where all the cords of life are still unraffled. The response of faith and obedience in man's heart should manifest itself consistently in every life manifestation.

This one heart confession, however, has different expressions. Not because of a difference in where the revelation reaches man (such as in his emotions, his mind or his will) but because of the difference of activity in which man engages, whether he is busy in worship, for example, or in his service. Whether he is busy in one area of life or another, whether he is governed by the law of the church, the home or the school.

The difference is not that man in one area concerns himself with one part of revelation and attends to still another passage or portion in another life sphere. No, he must direct the same entire Word to his whole life. As we have said earlier: Unity is for service.

True unity, a unity that is unto service, will see in the frame of mutual helpfulness the relation of the grade school, the high school, the college and the university. None of these exists unto itself. Without the other, where would the grade school get its teachers? or the university its students?

It would be foolhardy to attempt to erect a Christian university without a substructure of lower Christian education. It would be a travesty of true ecumenity to seek to erect Christian grade schools in every place without providing a place in which the teachers, and the teachers of the teachers, should be trained Christianly. Without a complete system of education, that is, without a unified system grounded in Scripturally directed and communally confessed principles, the internal unity of the Christian grade school and high school is endangered. In fact right here is a prime cause for lack of unity among educators at the present time. True, authentic Scriptural unity in lower Christian education is often lost by the intrusion of a non-Christian mind in Christian teachers who have been trained at non-Christian higher institutions. One need not argue at length to show what a pressing need the Christian university, or even the proposed Institute of Reformed Scientific Studies could accomplish for the entire Christian educational system *and thereby promote true unity*.

Once we have seen that the point of rest for the community of believers is found in their communal heart commitment to the Lord for performing their life's work, then we can allow for wide divergence of theoretical views, so long as they do not betray a difference of faith commitment. Therefore the charge that an organization is committed to a certain philosophy, if true, must be admitted, and the situation corrected, and if not true must be denied with force. A heart commitment to a philosophy would entail binding man to his theoretical system. Because true unity in education is not in commitment to a body of theoretical ideas, such as embodied e.g., in 'creationism' but in those people who are united in the faith commitment to the structural principles of the Word of God and need not worry that Christian philosophy someday may change or that other theories in one or other special science will be propounded. That is not the place where they find rest in heart anyway. Man's heart is restless until he finds that rest in God who comes to him through Jesus Christ through the instrumentality of the Holy Scriptures. In God's Word along is his anchor of hope.

In drawing the meaning of these ideas of unity in education we should stress the following points:

1. We should confront the people of God far and near, learned and unlearned, with the challenge of living in the obedience of faith in God and His Word, in their learning no less than their worship. Let us have done with the lesser, peripheral things of personality, idiosyncrasies and such carnal things as jealousies, competition, prestige and honour.

2. We should stress the need for basic unity among Christian educational institutions (elementary, secondary, higher) in a single system. We should see the seamless oneness of our obedient living in one place with the same kind of living in another, between elementary education and high school education, between high school education and university training.

3. While recognizing the essential difference between the church and the school, we should seek to display always the *relationship of mutual helpfulness*, the one to the other. The church proclaims the Word, i.a., for the life of the school; the school prepares students for life in the church, as well as for other life areas.

4. The one means of bringing about true unity in faith and service, in church and in school, is the proclamation of the Word and living in faith in the Word. To be at one with one another, we need to become one with Christ in

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

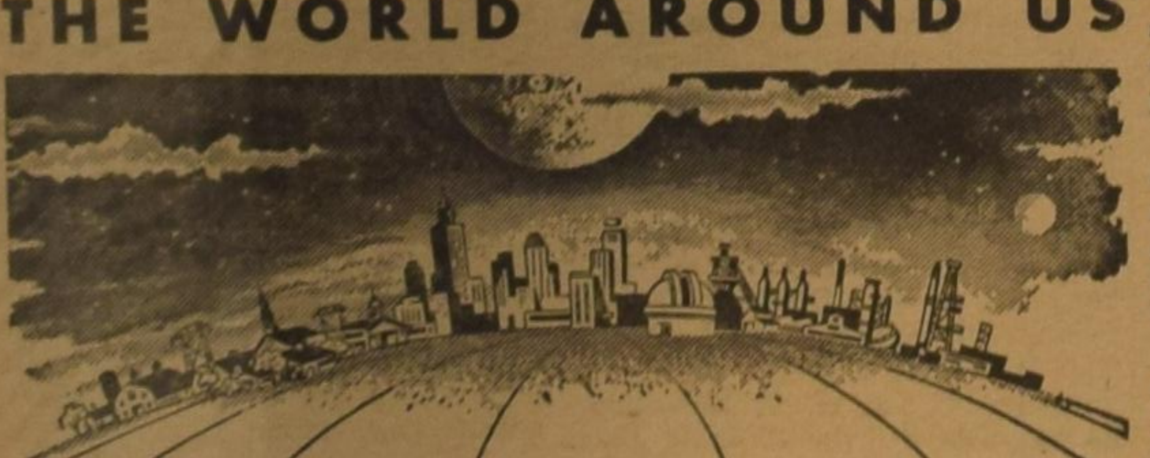

by John Vriesinga

RHODESIA CARRIES ON

Great Britain's troubles with her break-away colony Rhodesia are far from over. The latest developments with the English hunting oil tankers on the high seas have shown that the problem is not as simple to solve as first thought, and that the end is not yet in sight.

Rhodesia, a former British colony in Africa declared independence on November 11 last year. It was the climax of a series of happenings since prime minister Ian Smith became the leader of the colony.

His first public announcement at that time, September 1964, was that Rhodesia would not see African rule in his lifetime.

British policy was to give her former colonies independence and self rule. Through the years many new African states emerged. The last one was Northern Rhodesia, now known as Zambia, which gained independence a few weeks after Ian Smith took his famous stand.

Just about a year ago now Ian Smith held general elections and the majority of Rhodesia's white population voted in favour of his aims to keep Rhodesia a white-ruled country. Of course the negro population, by far the largest, was not allowed to vote.

After this election victory negotiations began between the British and Ian Smith's government. The English tried their best to persuade Ian Smith, but to no avail. The world held its breath for a few weeks as everyone feared an outburst of African indignation. The new African nations, fiercely patriotic and anti-white could have come to the aid of their suppressed brethren in Rhodesia, starting a bloody war in which all Africa would have been involved. And today there can be no war without the rest of the world somehow taking a hand in it.

However, the worst fears proved unfounded. There was no uprising among Rhodesia's coloured peoples, there was a lot of angry shouting on the part of the other black nations of Africa, but nothing happened.

The British convinced the African leaders that Ian Smith's government could be toppled by economic sanctions and called on the entire free world not to trade with Rhodesia. The African leaders grumblingly agreed, but their agreement to this policy was not so much because they really believed it would be successful. It was more because they realized how powerless they really were.

On the one hand they knew that a military campaign against Ian Smith's excellently equipped army would result in a bloody war involving all of them. On the other there is so little real unity among the African states that it was almost hopeless to organize such a campaign.

ENDURANCE TEST

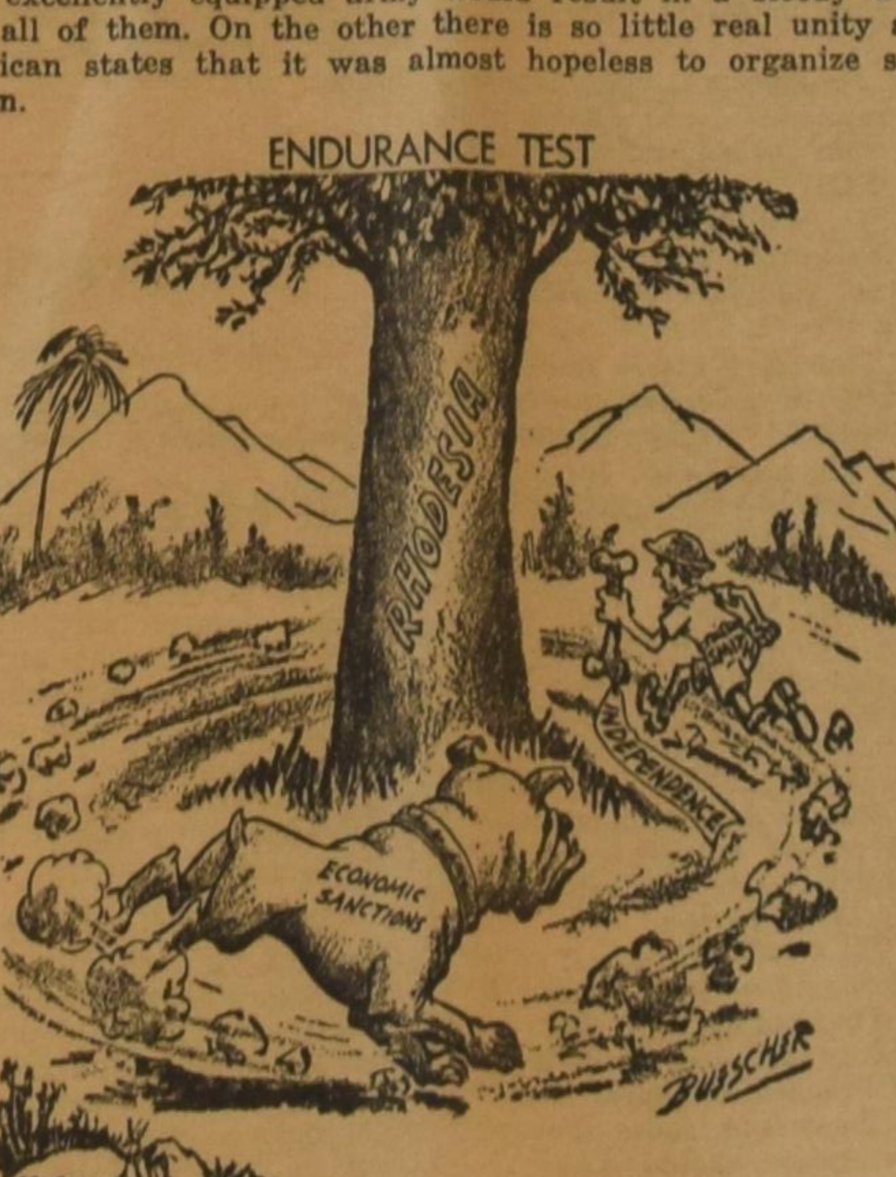

But England's action to isolate Rhodesia from the rest of the world didn't prove very successful either. Because the western world in the end lives on profit in dollars and cents, there were enough traders eager to benefit from the situation.

Rhodesia produces a lot of tobacco. Now that this stuff could not be disposed of in the normal way on the free market, there was a possibility of extra profits for independent traders. At the annual tobacco auctions many westerners were eager buyers. Ian Smith made it easy for them to remain anonymous. He threw a military cordon around the buildings and nobody but traders were allowed in. The tobacco was sold, at slightly lower prices, but it was sold.

Another example of the failure of the economic sanctions was oil. No civilization it seems can live or hope to survive without oil. It is needed to keep the wheels of industry and transportation rolling and in the case of a beleaguered country it is very badly needed to keep up defenses. Tanks and airplanes cannot operate without oil.

Rhodesia is dependent on import of oil and because it needed the stuff so badly it was prepared to pay extra profits to oil traders. So tankers flocked to nearby ports, unloading their cargo into pipelines to Rhodesia. At one point it was reported that Rhodesia had all the oil it could handle for the moment.

England was powerless against this sort of thing. Until it put the matter before the United Nations and from that body received "authority" to stop the flow of oil to Rhodesia.

At that time there were two tankers on their way. They were stopped and forced to another harbour. One of them landed in Beira, from where a pipeline led to Rhodesia, the other docked in Durban, South Africa, from where the oil is transported over land, in tank trucks or by railway.

It was a dramatic episode that merely illustrated how powerless the British really are. Possibly for the time being it proved to the other African states that England is at least doing something to solve the problem of Rhodesia.

As long as the Africans cannot reach a greater degree of unity among themselves, and as long as there are other countries on the African continent sympathizing with Ian Smith's aims it will be extremely difficult to bring down his government. South Africa to the South and Portuguese Angola to the West of Rhodesia can always be counted on to help the white people of Rhodesia.

On the other hand, as long as the question is not definitely settled, one way or another, Rhodesia remains a danger spot which some unexpected development could transform into the centre of a holocaust of violence. And violence there must be as long as the nations of the world will not recognize "the things which belong unto their peace".

CALVIN SEMINARY PUBLISHED OWN THEOLOGICAL JOURNAL

Calvin Theological Seminary published its own theological journal. After many months of preparation the long awaited journal came from the press of the Christian Reformed Publishing House. The green cover shows the emblem of Calvin College and Seminary. In a black circle the name of the publication, **Calvin Theological Journal**, is printed in capitals. The two circles are part of a chain, thus suggesting the interrelationship the world of theological scholarship and the Calvinistic life and world view. The cover design is from Wayne De Jong, artist of the Christian Reformed Publishing House.

The journal opens with an editorial by Dr. John H. Kromminga, president of Calvin Theological Seminary. In it he says that the birth of a theological journal, published by the faculty of Calvin Seminary, is the fulfilment of a desire long cherished. Prior to the new journal **The Calvin Forum** served as a vehicle for comment by the Calvin faculties but some time in the fifties **The Calvin Forum** ceased to exist. However, says Dr. Kromminga, "the urge to speak to the world on the issues of the day has refused to die, and the desire to publish has grown."

The publication of another journal in addition to the many already offered to the student of theology calls for an apologia. The main objective is to serve the community of Reformed theological scholarship, and through it, the ministers and members of the Reformed Churches. Admittedly there are many publications working in the same area, but the field is certainly not overcrowded.

Dr. Kromminga announces that "we aspire to be" "at once scholarly, conservative, Reformed, and dedicated to the church and its interests". The new journal hopes "to capture, assess, interpret, and pass along some of the profitable new insights which theology is producing in our day." Dr. Kromminga asserts that "it is our aspiration to demonstrate that in being soundly conservative theology is not obligated to preserve throughout the twentieth century every restriction and limitation that it had in the seventeenth century. We hope that the distinctive note of our journal will include affirmation as well as negation, and that the affirmation will include things new as well as old".

The president of Calvin Seminary is convinced that "Reformed theology, in essential agreement with its classic expression, has a solid and much needed contribution to make to theological dialogue." "Widespread experimentation, deep confusion, and incessant criticism of theology and the church by theologians and churchmen" call for this Reformed contribution. Dr. Kromminga notes that "certainty or poise" is characteristic of theology today, for "the theological utterances of our day give the definite impression that all are groping and some are hopelessly lost". Looking at this state of theological discussion, the editorial writer in the new journal continues that "one is forced today to take a fresh look at his own heritage and at the world in which it functions — and that is good. It is not even out of place to engage in some genuine repentance for misconstructions and misinterpretations; for making wrong applications or for making no applications at all."

However, the theological conversation makes it appear as if Christian theologians are "criticizing theology from outside theology, criticizing the Church from outside the Church, criticizing Christianity from outside Christianity. This has the smell of death about it — not the death of God, but of our fellowship with him and the service of him."

"It probably is necessary in a secularized age for the church to learn to speak with a secular voice. But it must still be the church that speaks." Dr. Kromminga asserts that revelation is the material of theology, "relevant to every age, even our own", and there "is no profit whatsoever in going on with theology if the relevance of the revelation is denied". And the method of theology is intimately connected with the problems at stake, for says Dr. Kromminga, "if a method of inquiry automatically rules out the possibility of arriving at transcendent reality, it cannot be a proper method for theology".

Solutions to the problems of the day from those who have "forsaken the church's traditional message" are unacceptable. "There is danger in the idea that nothing stable or permanent remains. The outcome of all this is a confusion which, however honest it may be, is pitiable. But there is a danger that orthodox Christians, in reaction to all this, will reject even the search for relevance. A new retreat into isolation, a new reactionary trend, is expressive neither of love of God nor of love of the neighbor," Dr. Kromminga asserts.

"In the midst of all the changes we take it as axiomatic that there is that which abides; that God is not dead, but speaking and acting in our day; and that His will has had an inspired, authoritative, and perpetually relevant expression in the sacred Scriptures. It is this conviction, rather than any consciousness of originality or ingenuity on our part, that prompts us to write and to publish.... We do not expect to produce miraculous answers to baffling questions or drastically new solutions to stubborn contemporary problems. . . . We do believe that God has a word for this day, and we pledge ourselves to the earnest effort to find it."

Mapping out the editorial policy of this new bi-annual attempt of Calvinistic journalism, Dr. Kromminga while reflecting upon its great complexity and high demands says that "we undertake this task in the spirit of **soli deo gloria**. We expect that our desire to glorify God will on the one hand broaden our perspective beyond one school, one church, and even one theological tradition. But we also expect it to lend direction to our efforts, so that they shall not be scattered or misdirected. Whatever is to the glory of God — that is broad enough and narrow enough for us."

The magazine was planned to comprise 96 pages of articles, book reviews, etc. However, there appeared to be so many book reviews that the initial 96 pages grew out to 120 pages. The book reviews are considered to be an important part in the journal, and to emphasize their importance, equal to the articles, the editorial committee dropped its intention to use smaller print for these reviews.

The new publication is meant to be a learned journal, told the chairman of the editorial committee, Dr. F. H. Klooster, professor of systemtaic theology at the seminary. The Board of Trustees of Calvin College and Seminary underwrites the expenses for the first few years, but it is fervently hoped that the journal will be self supporting after this initial period. The journal is sent free of charge to all Christian Reformed ministers and theological students, to the libraries of theological schools and colleges, and the theological faculties of universities, united in the American Association of Theological Schools.

Remarkably enough, the first paid subscription came from a minister in the deep south of the U.S.A.: the Rev. S. U. Burnett, 1822 Arlington Road, Roanoke, Virginia.

The journal contains the inaugural address of Dr. Carl G. Kromminga, "The Liturgy of Life", delivered at the seminary on February 10, 1965. It furthermore publishes the substance of an address delivered at the eighty-ninth convocation of the seminary by prof. Martin H. Woudstra, entitled "The religious problem-complex of prophet and priest in contemparory thought".

Book reviews, as noted, are considered to be of high importance, and this section will usually constitute largest department in the journal. The third section **Scholia**, taking its inspiration from the critical and explanatory notes often found in the margins of medieval manuscripts, intends to pass along to pastors short articles and notes which are hoped to be helpful to this category of readers.

The subscription price is low ($2.— to any place in the world) considering its size: 160 pages in this initial issue. The next issue (due in November) will contain among other articles the inaugural address delivered by prof. B. Van Elderen. The editorial committee of the journal comprises professors A. J. Bandstra, C. G. Kromminga and F. H. Klooster.

A. Velthoen.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MAY

No. 204
Author: A. J. P. Vogel
Black: 9 pieces

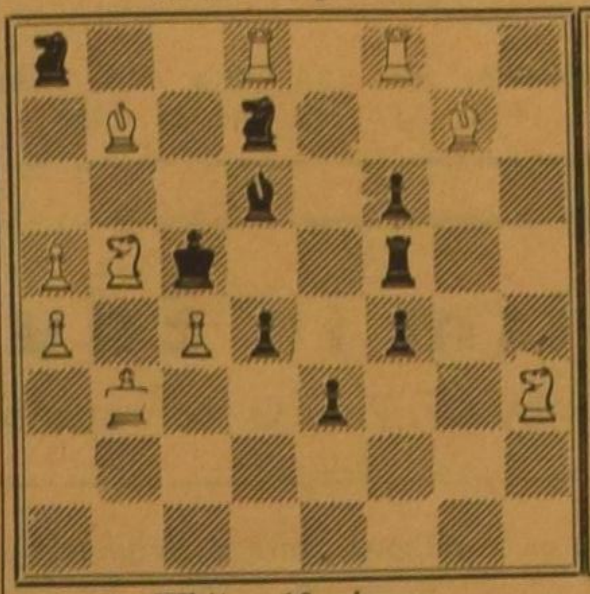

White: 10 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 205
Author: N. W. Owtschinikoff
Black: 5 pieces

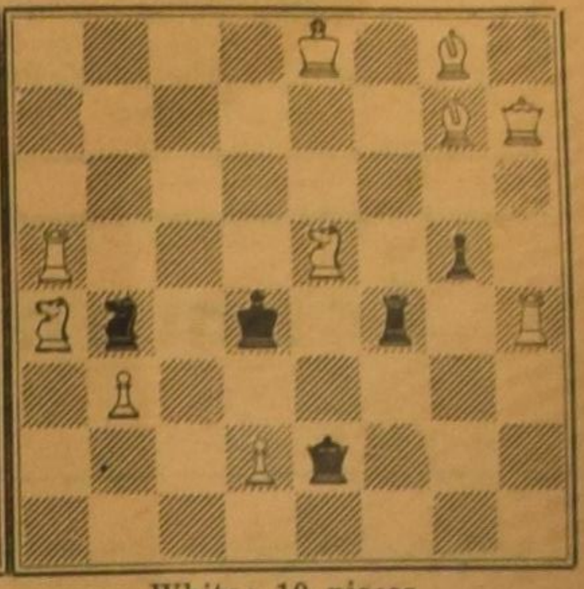

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. Till now, our contestants write: "easy but interesting problems", and yet only a few of you reach the maximum number of points available. I wonder whether this time you will find the problems more difficult.
2. The three-mover No. 204 is rather a tough one. Pay attention to all variations. Solution should be in full: key-move, threat plus *all different* ways to mate.
3. No. 205 is interesting because the white King is exposed to several checks. I don't think we have had such a situation in a long while. But, eventually even the weaker brothers among us will find the keymove, for it is not THAT difficult!
4. Save your stamps for the time being for I don't expect any solutions of the first series without the second one.

TRINITY'S FIRST PRESIDENT

Dr. Alexander C. DeJong has been appointed first president of Trinity Christian College, Palos Heights, Illinois. He assumed the duties of president on April 21, coming to Trinity from the pastorate of the Second Christian Reformed Church of Denver, Colorado.

Dr. De Jong is not a stranger to Trinity, having served on the board of trustees during 1963 and 1964. In establishing the position of president at Trinity, the Board of Trustees had a central concern that the position be filled by one whose spiritual leadership and whose ability to understand and apply the Word of God would place its ineradicable stamp on this young college. Dr. De Jong is especially fitted for the position of president, being deeply committed to Trinity's philosophy of education and being a minister of the Word who is very conscious of the need to stimulate and encourage and require the faculty to do faithful work in integrating the Word of God with all their subject areas.

A native of Grand Rapids, Michigan, De Jong received the A.B. from Calvin College in 1943. After receiving the Th.B. from Calvin Seminary in 1946, he earned the Th.M. from Westminster Seminary, Philadelphia, in 1947. During 1947-48 he did part-time graduate work at Union Theological Seminary, New York City, where he studied under Dr. Reinhold Niebuhr and Dr. Paul Tillich. From 1952-54 he was enabled to attend the Free University of Amsterdam, The Netherlands, as first recipient of the Diamond Jubilee Scholarship awarded by the Christian Reformed Church. Under the guidance of Dr. G. C. Berkouwer he was awarded the Th.D. in 1954.

Trinity is, as the name implies, a Christian college and is the only Christian college based on Reformed doctrine in the Chicago area of close to five million people. Located 20 miles southwest of Chicago's Loop, Trinity was started by the Reformed believers at Chicago because there was no other way to meet a specific educational need. They needed a Christian college, not only to which they could send their young people, but also as a means through which to express themselves in and to their community, which they found becoming more cultured and college-trained. They needed a curriculum better suited to meet the world they knew - the challenging, subtle, urban and suburban secular frontier. Enrollment has grown from 37 in 1959 to 192 in the current academic year with about 220 students expected for 1966/67. Plans are currently under way for Trinity to become a four-year degree granting college in 1970. Already, although just seven years old, the college has made a noticeable impact on the community. One of the main responsibilities of Dr. De Jong as president will be to plan the orderly growth of the college so that its primary Christian task is kept clearly before everyone, and to stimulate enthusiasm among Christian people for the cause of Christian higher education.

A MacDuff Ottawa Report

Choice of Sovereignties

Ottawa — The Quebec election of June 5 should be of far more than passing interest to the rest of Canada. There has seldom been an election with more significance for the future shape not only of Quebec, but of Canada itself.

What the voters of Quebec are being asked to decide, in general terms, is just how much autonomy their province should have. The choices being offered them range from a stronger Quebec, within Confederation, to outright independence.

In these terms, therefore, the "moderate" approach is that of Premier Lesage and his Liberals, though moderation is perhaps the last thing Mr. Lesage might be accused of by many English-speaking Canadians.

In calling the election, Mr. Lesage said he wanted a renewed mandate for participation in the Federal-Provincial tax sharing negotiations, which will be the most important political event of the fall and winter.

Quebec's success in these negotiations will determine, more than any other factor, how much fiscal autonomy the Province shall obtain, and therefore how much political autonomy.

In other words, what is being negotiated in these Federal-Provincial conferences is a new kind of Canada, a Canada in which the provinces and the Federal authority will stand in a different relationship to each other, in which the relationship between French and English-speaking elements will be changed.

No election ever produces unequivocal answers to pressing questions, but they frequently clarify issues and attitudes. If the Quebec election does that, it will indeed perform a great service.

Quebec's drive for autonomy and self-expression has produced many extreme side effects and much confusion within and without the Province. No major political party, not even the governing Liberals, has been able to give clear expression to its political goals, or to its concept of Quebec's place in Confederation.

Even the Separatists, who one might think would be united in the simple desire to secede from Canada, have split into rival groups.

Out of the confusion, however, is emerging some kind of concensus, which is probably best expressed by the Liberals, who had a large majority in the last legislature, and seem destined to win another victory.

The approach of Mr. Lesage is a pragmatic one, but it is based on a concern for a strong Quebec, with a strong Canada necessarily taking second place in his scheme of things.

In other words, there is little comfort anywhere for those who wishfully expect that Quebec might somehow forget its aspirations and settle down to behave like a good and obedient little province.

That kind of comfort, perhaps fortunately, is not to be found anywhere in modern Quebec.

The one common ingredient of all major parties in the election is a desire for more sovereignty for the Province.

The Liberals, perhaps purposely, do not try to express this in concrete terms, but seek it in concrete action. Mr. Lesage contents himself with promoting "a strong Quebec, stronger than ever", and has been avoiding his recent flirtations with ambiguous political concepts such as a "particular status" for Quebec.

There are at least five other parties fighting this election. With the exception of the rather odd Quebec Conservative party, which purports to represent English-speaking Quebec, they all seek greater autonomy than the Liberals do.

Next in importance to the Liberals is the National Union Party which held 28 of the 95 seats in the last Legislature. (The Liberals held 63, there was one independent, and three vacancies on dissolution.)

Changes in the electoral law have increased the number of seats in the Legislature, and there may be as many as 500 candidates seeking election.

The National Union, under Daniel Johnson, will have a full slate of candidates. After flirting with separatism, Mr. Johnson finally rejected it in favour of "more sovereignty" for Quebec. This appears to mean a form of associate state which would be independent in everything but name and perhaps eventually in that too.

One other party is expected to field a nearly complete slate. It is le Ralliement National, a merger of right wing separatists and of the provincial wing of the Social Credit Rally.

Le Railliement National, while not advocating separatism, does advocate associate statehood, which must be deemed to be just about the same thing.

This strange marriage will try to capitalize on rural and labour unrest, hoping to reignite some of the fires lit by Real Caouette's Creditistes in recent Federal elections.

The Province's largest separatist organization, Le Rassemblement pour l'Independence Nationale (RIN) is expected to have about 50 candidates. It will also have the purest program — independence, complete and final, for Quebec.

RIN President Pierre Bourgault, who will be a candidate in the new Duplessis riding, doesn't expect to win any seats. He expects a large Liberal majority, with resulting governmental errors and arrogance.

And that, he says, "will set us up" for the election of 1970. That seems an optimistic view. If the RIN fails to win any seats this time, it must be interpreted as a severe setback for the whole movement. It can only mean that the people of Quebec prefer the less drastic reforms represented by the older parties.

The RIN will likely never get a better chance than it has this time. The voting age has been lowered to 18, and if it is true that the separatist appeal is greatest to the young, these thousands of new voters should make their influence felt.

The Quebec Socialist Party, finally, with only a handful of candidates, will try to appeal to labour groups with a mixture of social reform and a large measure of independence for Quebec.

What is clear from all this is that Quebec voters on June 5 are being asked to choose among various forms of sovereignty for Quebec. Some of these forms may be compatible with a united, if different, Canada. Others are definitely incompatible with that.

At the moment it appears that the only compatible form is that offered by the Liberals. A victory for Premier Lesage, as thorny and determined as he is, will unquestionably therefore be in the best interest of Canada.

EDUCATION

(Continued from page 9)

whom all things cohere. Unity in faith commitment is the basis, consensus is the goal. It is only through the churchly Word proclamation that the church can be a saving leaven in the world. It is only through scripturally directed learning that any educational institution can bring reconciliation between those who have become separated by learning, such as parents from their children, and the academic community from the rest of society.

5. A practical ground rule of advancing toward unity in education between organizations with different views would state that consultation should precede cooperation and full cooperation should occur only on the basis of agreement on central faith ideas. In the very act of our coming together we should witness to the gospel.

6. Joint activities of Christians of varying traditions in higher education should commence with a consultation on the place of the Holy Scriptures, the key to the understanding of God, ourselves and the world, in the life of the university and university students.

On this basis we should strive with might and main for universal agreement, a grand and holy consensus.

Varia

THE SHORTEST JOKE

What is the shortest joke in Yugoslavia?

Socialism.

"New York Times".

Lambert Huizingh

Acredited Public
Accountant and Auditor
Commisioner for taking
Affidavits

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

WHAT IS YOUR OPINION?

We are very pleased to have received a considerable amount of letters, though the subject was at least as difficult as the first one. Several writers expressed in their letters their appreciation for bringing such a timely topic to the attention of our readers. The various answers have encouraged us to continue this column from time to time.

The majority of the writers, as one could expect, were women. A few men also viewed their opinion. One of them wrote in a P.S. "My wife agrees with every word." This is quite a reassurance for us!

In general, we may say, that the writers are of the opinion that a woman with a family, especially when it concerns small children, should not work outside the home, unless it is absolutely necessary. To work a few hours a day or a few days a week is, according to the majority of the writers, permissible, as long as the children are not neglected. For the prime task of the mother is to take care of the children.

In this issue we will publish the answers of the first two questions. Next week we will publish the remaining answers.

We hope that the readers will enjoy the answers just as much as we enjoyed receiving them.

THIS WAS THE SUBJECT, AS SUBMITTED IN OUR MARCH 18 ISSUE:

The status of the woman has changed tremendously during the last decades. Many women are enlisted as students of the universities. They are not withheld from the polls. They drive a car as well as men do. Their daily work is no longer confined to cleaning, cooking and taking care of children, but countless jobs are available to women.

Today we are used to the change of the status of the woman. Yet, whether or not married women should hold a paying job outside their home is still a controversial question. We would like to know what YOUR opinion is with respect to working married women.

We hope this question may evoke a lively discussion in our paper.

AND THESE WERE THE QUESTIONS:

a Should a married woman, with a family, help increase the family's income by holding a job?

b. If you would say "no", do you also find it objectionable that she would work one or a few days a week?

c. If you think a married woman should not work outside the home, do you base your conviction on the personal circumstances of the woman or the family, or do you have the well-being of the labour market in mind? In other words, do you object to working married women because they take away the jobs from the men?

d. Do you believe, that in case of a high unemployment rate, married women should quit their job in order that the men are able to continue to work and to support the family?

e. If a woman dislikes working in the home, but rather works as a nurse or in an office, is her dislike a valid reason to hold a job and entrust her children to a babysitter?

f. Not many people will have objections to the employment of a married woman, as long as she has no children. But how do you judge a couple who postpone the building up of a family in order to get settled financially?

QUESTION 1:

Should a married woman, with a family, help increase the family's income by holding a job?

In general the first question has been answered negatively as well as positively. "My answer is: yes and no", we read several times. This ambiguous answer can be well understood, for in doing justice to the problem, we have to take into account the family circumstances. First we will consider, therefore, the answers in which objections were raised against working married woman.

a. THE FINANCIAL ASPECT

"If the husband has an adequate income, it should not be necessary for a married woman with a family to work to increase the income."

☆

"In general a married woman with a family, should not help increase the family's income by holding a job, because *it soon and gradually leads to materialism, which is something a Christian should not nurture, but has to fight against."*

☆

"In most of the homes where I worked (this mother worked for 5½ years for several families of different background and religious beliefs), the mother worked because the family had to keep up with the Joneses' or because the children had to have a good (university) education. As for giving the children a good education, I think many mothers could stay home. The parents should teach their children responsibility. What is wrong with the children taking part-time jobs?"

☆

b. THE FAMILY ASPECT:

"The ideal *is: the mother stays home."*

☆

"Keeping in mind that raising children is in itself a mammoth job, the mother should not work unless it is very necessary because of unusual circumstances."

☆

"May I answer this question with a question? Have you ever seen a young child come dashing into the house saying, 'Hey mom, look what I made in school today?' or 'Mom, you know what the teacher gave to me?' Have you ever seen the smile on that little face turn to disappointment, as soon as he knows that mother is not there? I (the same lady who worked for more than 5 years in several families) have seen it many times, until the child comes home and he doesn't bother getting thrilled because there is no mother home to talk with about his experiences."

☆

"Having been a mother for over twenty years I can see how fleeting the years have been. Our children are with us for a short time and yet these years are so important for time and eternity."

☆

"Family life is the most important thing in life. Break down the family and one breaks down country and church."

"If the mother works the family scheme is usually upset, because of the rush. In the morning there is hardly any time to have breakfast as a family with prayer and Bible reading. The wife comes home tired, which causes so easily irritation and all the bitter results."

☆

One of the writers summarizes the objection in these words:

"People should put first things first. A happy home does not mean: the best of everything, such as expensive furniture, or expensive food. A happy home is a place with a good atmosphere. One cannot get this atmosphere if the house is empty all day. The home is the place where father and the children can refuge from daily stress and cares. Where they can be themselves and get strength for tomorrow."

Situations when a married woman has to work or when working outside the house is permissible.

"If the husband is unable to work or some disastrous things happen to the family. (sickness)"

☆

"With an average income and a large family, it seems to me, making some extra money is a must."

☆

"Sometimes in order to send the children to the Christian school."

☆

"Provided she has no little ones at home, to give her a change of her housework she could be helpful in social work or nursing part time, if she is qualified to do this."

QUESTION 2:

If you would say "no" do you also find it objectionable that she would work one or a few days a week?

"If she has small children and they have to go somewhere else: no. I have done this myself, but it was no good for my two-year-old daughter. If you are able to find a good babysitter, it might be different. (if she comes to your house)"

☆

"No, if she feels that one or a few days a week would be helpful to society, or if she finds a great purpose of self-fulfillment in such part-time work it would be beneficial. After all, she would not be permanently away every day, and she might also be a happier person and mother because of it."

☆

"Only a few days a week, e.g. from 8.30 A.M. - 2.30 P.M. The mother should be home at the time the children return from school."

☆

"If a mother wants to work one or a few days a week it all depends on the reason why *she wants to work. Is the reason justified (this is of course sometimes a matter of opinion) and if it does not interfere with her work at home, I think it is all right. Some women can do much more in shorter time than others. This is an important fact. It has a lot to do with one's character."*

☆

"In case of a large family, the mother should not go out working."

The Origins of the Gypsies

by Jan Kochanowski

Athinganos, Tsigane, Cygan, Zigeuner, Egyptian, Gypsy, Gifto, Gitan, Romany: who are these people?

In almost every European country — particularly in Central Europe — you can see them, travelling in small groups and wearing gay costumes. Each country has one or more names to describe them. Most of these names are variants of the one given them in Greece: **athinganos**, "athictos" meaning "untouched", and by extension, "don't touch me". Now the usual manner of greeting in India is to make the **anjali** (placing the palms together and bowing slightly), and say **namaste, namaskar**, or, in Rajasthan: **Ram! Rom!** Thus we can see that **athinganos** is no more than an amusing nickname for foreigners who do not shake hands, but join their palms in the **anjali.**

As for **Egyptian** and its many derivatives, such as Gypsy, this is a name they gave themselves in the Middle Ages. Knowing that Isabella the Catholic, Queen of Castile, was persecuting the Jews, they made themselves out to be descendants of the Egyptians who had enslaved the Israelites, explaining that for this reason God had condemned them to perpetual wandering.

Everywhere they attracted attention by their beauty, their fine horses and their valuable weapons. And the dances of their womenfolk captivated all the noblemen of Europe. But, in spite of the colour and vigour of their performances, the Romanies soon came into bad odour with the clergy and a section of the laity. Imagine a company of 50 to 100 arriving on horseback, putting up their tents and turning loose their animals on fine pastureland ready to be cropped! Not everybody was prepared to overlook this kind of behaviour for the excellence of the performance. Their most bitter opponents were the craftsmen-members of the various guilds, who were jealous of the admiration their lords lavished on these intruders, who were so gifted in the forging of weapons and in their use.

Nevertheless, up to the 15th Century, noblemen still continued to protect these brave, gay and, at the same time, lazy Romanies and shelter them in their castles. Some were even allowed to fight in the army of a nobleman or monarch — Henry IV of France, for instance, had a Romany company — and became practically integrated in society.

But around the beginning of the 16th Century the Romanies' "good life" came to an end. The Church, whose influence extended over all social institutions, began to persecute them with a fanaticism equal to that of the Roman persecution of the Christians. In Spain, France and other European countries, the Inquisition pursued the Gypsies, accusing them of all kinds of witchcraft. A man captured dead or alive was worth 18 pounds, a woman just half that amount.

The survivors of the Inquisition are the ancestors of the modern Gypsies. It is remarkable that, reduced during this period to the conditions of wolves and foxes, they were able to preserve their natural character and dignity.

Men of learning and even statesmen have always been interested in these indomitable people since they first appeared in Europe. It would not be possible to analyse here all that has been written about the Romanies: however it is worth noting in passing that if all the books and documents about them were to be collected they would make up a sizeable library.

Their Homeland — India

With the exception of the book by Eugène Pittard, the eminent Genovese anthropologist, most of the speculations on the origins of the Romanies are unfortunately based on traditional linguistics. I too began my studies in this way. But after demonstrating, in my doctoral thesis "Introduction to the Phonology of the European Gypsy" (published in "Gypsy Studies" Part I, New Delhi, 1963), the relationship of European Gypsies, I reached a conclusion which had previously been neclegted or not recognized, namely that a people or group of tribes who speak a common language must have lived in one country for many centuries, sharing common interests, a common administration and an army: in short, that they must have formed a State.

It thus followed that the Gypsy people could not have been of nomadic origin. What is more, an analysis of the Romany vocabulary shows that its original speakers were more the "home-loving" type: we find no words like **cave, tent, bison,** but on the contrary words like **house, cow, pig,** etc.

This conclusion was my point of departure for other discoveries. Some months after submitting my thesis, I went to Northern India. After observing the features, the customs, some of the costumes and above all the music and dance of the people here, I decided that I had strong evidence of the Gypsies' homeland in India, of the date and cause of their leaving India, and of their original caste.

I gave a summary of my three years' research in India in an article published in **Indo-Asian Culture**, New Delhi, January 1965 — "Gypsies and The Problem of Their Acculturation" — this article itself being condensed from three papers presented at the International Congress of Orientalists which was held at New Delhi in January 1964. Here, we may just give a brief summary of the main facts.

The Story of the Dispersion

In the 12th Century, Prithiviraj Chauhan, the most glorious ancestor not only of the Gypsies but of the other Rajputs, organized a confederation of 150 Rajput clans against the army of the Moslem invader, Mohammed Ghori. The resulting battle of Taraim was a resounding victory for the Rajputs, but the generous Prithiviraj pardoned his enemy and let him withdraw. The next year (1192), Mohammed Ghori returned with 300,000 crack horsemen from the Moslem imperial armies and attacked treacherously during the night (it had been agreed to commence the battle the next day), taking the Rajputs unawares and scattering them.

Prithiviraj's defeated army split up into three groups: the first took to the hills and organized a resistance movement which continued until the arrival of the British. The survivors of this group, interbred with the aboriginal inhabitants, were the ancestors of the modern Indian Gypsies, who, until Independence, were hunted down as outlaws.

The second group remained organized as a fighting unit, unconquered by the Moslems, causing considerable trouble to the Moslem invaders, and later to the British.

The third group, which called themselves **Romane Chave** (the sons of Rama), set off across Afghanistan towards Europe. At this period, the two major factions of Islam, the Shiites and the Sunnites, were almost perpetually feuding; all the Romanies had to do to ensure their free passage was to tell the Shiites that they were being pursued by the Sunnites and vice versa.

The first European country they reached was Greece. All the Romany dialects, including that of Spain, show borrowings from Greek, proof that the Gypsies all arrived in Europe by the same route and not by way of North Africa. From Greece, one branch pushed straight up to the Baltic countries, while the rest dispersed across Central Europe and eventually permeated Western Europe.

The Privileged Gypsies of the Baltic

It was the Northern Gypsies — those who went up to the Baltic countries — who had the easiest existence. At that time, the Teutonic Order was playing much the same role in north-eastern Europe as the Moslems in India: under the pretext of preaching Christianity, they laid waste with fire and sword. The Prussians were exterminated and their land occupied by German settlers; but when the Germans tried to push on further into Lithuania and Poland the two countries united, and in the forest of Grunwald, in 1410, they defeated the Teutonic knights once and for all time.

The Rajputs must have taken part in this battle, for Alexander Jagiello, in his famous charter giving privileges to the Gypsies, claimed to be reaffirming more ancient rights granted by his predecessors, the Polish and Lithuanian princes.

This is why the Baltic Gypsies seem to have adapted better than other Gypsies to European civilization, while preserving their ancestral customs such as the **Swayambar**, or "free choice", which in other areas was one of the causes of persecution, the Church considering that this "free choice" in marriage, without official ratification, was tantamount to concubinage.

My research has not been restricted to my own speciality of linguistics: I have also made use of the methods and findings of the principal human sciences, in particular anthropology and ethnology. Thus, in linguistics, I have shown that the Romany dialects fall between Hindi and Rajasthani (Jodhpuri). In anthropology, I have discovered that the Gypsies have the same blood group distribution as the high warrior castes of Northern India, and that they have other common characteristics. In the musical field, it can be said that the heroic music and dance of Northern India, especially **kathak**, are very similar — apart from the **mudras**, or conventional gestures — to authentic Gypsy music and dance.

(Unesco Features)

FLORIDA TO CANADA IN COVERED WAGON—Before leaving for Canada with his six children in a covered wagon they built, Leon Gillis from Richmond, Va., checks his map in St. Petersburg, Fla. The family also has traveled in Europe and Russia.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Thankful to God, we are happy to announce the birth of our son,

JEFFREY ALBERT

on April 18, 1966.

John and Ineke Bezuyen (nee Colenbrander).

55 Trelawne Drive, St. Catharines, Ontario.

1931 May 7 1966

Our dear parents,

STEVEN S. HARKEMA
and
RENSKE—HARKEMA—HOYTEMA

hope to remember on this day their 35th wedding anniversary.

We praise the Lord for His great goodness given to us, and as thankful children we will celebrate this day with them.

Joan & John Vanderwey, Newton, N.J.
Janet & Bill Bakelaar, Hudsonville, Mich.
Sidney & Betty Harkema, Jenison, Mich.
Tena & Ralph Vunderink, Oak Lawn, Ill.
Ann & Bill Renkema, Renfrew, Ont.
Betty & Bill Hordyk, Strathroy, Ont.
and 11 grandchildren.

2431 Newport St., S.W. Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Wanted:

BRICKLAYER

Fully experienced on house construction. Also one or more

LABOURERS

Steady employment, usual benefits. Apply Schroor Construction, 26 Thickson Road North, Oshawa, Ontario, or phone: 728-0375.

For rent: Self contained

TWO-BEDROOM APARTMENT

Large living room. $70.00 monthly. Ryckman's Corners, Hamilton, Ont. Phone 385-9244 between 5.30 P.M. and 7 P.M.

Invest your money wisely

Why not put it to work in such a way, that not only you, but also Churches and Christian schools will profit by your investment.

The Alberta North Chr. Ref. Extension Fund has been instituted six years ago to provide loans to churches and schools for their building programs; several buildings and acquisitions of property already point to the success of this Extension Fund.

This Fund is backed by one of the largest Credit Unions in the province of Alberta, the Edmonton Chr. Ref. Savings and Credit Union Ltd.

You will receive interest on your investment at rates from 4¾% up to 6%, depending on the sum of money you put in, and the length of time it is left with the Extension Fund.

More funds are needed for additional building programs. We invite you to send for information to our manager, Mr. J. A. J. Van Ginhoven, Box 608, Edmonton, Alberta.

Alberta North Christian Reformed Extension Fund

(adv.)

H. C. OUSSOREN
38 BARTLEY DRIVE
TORONTO 16, ONT.
Plastics — Repairs
Earpieces for the deaf made fitting.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

The Finest Selection
of all your books, commentaries, novels, plaques, records, Sunday School and Church supplies, etc.

BOOK & GIFT SHOP
L. KRYGSMAN
95 Canter Blvd.
OTTAWA 5, ONT.
"MAIL YOUR ORDERS NOW"
Ask for Catalogue

H. KREEFT, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

PETER DE HAAN & SON
Better
CAR SALES, REPAIRS and SERVICE
Two Class A Licensed Mechanics at your service
FINA STATION
1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

SPRING TACKLE "TRAINING"

Anglers can take a tip from the pre-season warmups and training now underway in the baseball camps.

Seeing that equipment functions perfectly is just as important to a fisherman as good physical condition is to a touted 20-game winner or the team's "big stick."

Getting gear in shape after a winter's layoff is vital to the success of early trips afloat. If you don't, you're likely to discover all sorts of problems . . . and all at the wrong time.

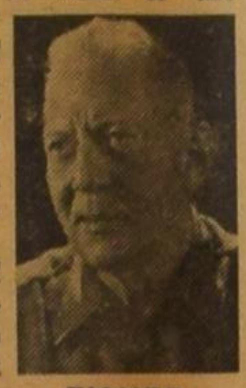

FISHER

While most of us were admonished to prepare our gear last fall by such companies as Mercury outboards, good advice has a strange habit of falling on closed ears . . . particularly if the geese were flying. So haul out the tackle box NOW, while you have the time.

Thoroughly clean reels, relubricating according to the maker's specs . . . but use greases sparingly. Check lines for signs of weakness; snip off 10 feet of monofilament, if you haven't already done so. Remove that fly line from the spool and hang in loose coils, if even for only a short period.

Lures should be touched up with paint, if needed. Hone hooks to needle sharpness. Polish spoons and spinners like fine silver — if they don't take a bright shine, replace them.

Though reels are the most critical elements in tackle, inspect rods carefully. Look for loose wrappings, ferrules and reel seats. Observe carefully the condition of the tip where the line rubs against the guide; any indication of furrowing calls for immediate replacement.

Plenty of soap and water, mixed with a generous portion of old-fashioned "elbow grease," will do the job on most other items.

Spring conditioning prevents excuses. Get started now!

CROSS WORD PUZZLE

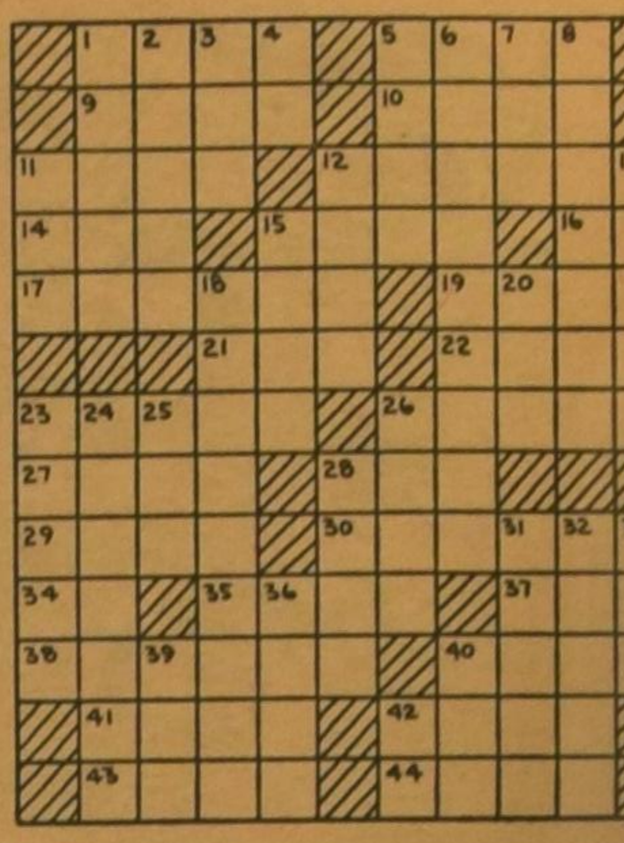

ACROSS
1. Parch
5. Poisonous snakes
9. Arm bone
10. Cease
11. Fleet
12. Kind of pigeon
14. Early exile
15. Hospital room
16. Gold
17. Canopy
19. Spar
21. Conjunction
22. Rattan
23. Majestic
26. He stoops to concur
27. Attic
28. Scary sound
29. Sweetsop
30. Defensive coverings
34. Pronoun
35. Final
37. Carpet
38. Quit
40. Dexterously
41. Demolish
42. Biblical name
43. Woos
44. Nursery rhyme character

DOWN
1. Urbane
2. Sprites
3. Some
4. His father was a Nut
5. Hebrew musical instrument
6. Cerebration cell for students: 2 wds.
7. Kettle
8. Impaled, as on a harpoon
11. Snare
12. Spotted cat
13. Florid
15. Travel
18. Tease
20. Hawaiian cord
23. White of an egg
24. Worthless people, British style
25. Astern
26. Civil wrong
28. Foundation
31. Spanish card game
32. Revive
33. Farm feature
36. Son of Zeus and Hera
39. Greek letter
40. Arabian garment
42. Verb form

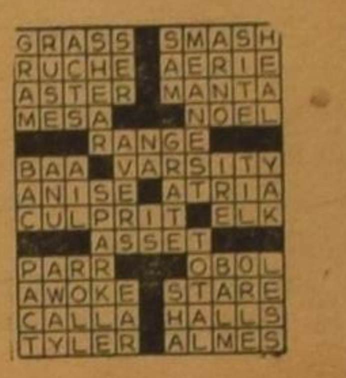

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(68)

Two days later the cloud had lifted.

"My own best Dear," the remorseful letter ran, "On Friday pen, ink, paper were all miserable and I worse than all. I looked around and could see no way to escape, thought I must be here always. Know not what I wrote but am ashamed of myself.

That was his adorable wife, capitulating unconditionally even when she had real cause for distress. She raised her head now and he knew that she had recovered her advantage.

"When did I write that letter?" she demanded. "When I had been almost ten weeks from you, of course. Doesn't that prove that I cannot be trusted away? Besides, is it quite fair to quote that letter and not my other? Wasn't it during the same period that I wrote: 'I should like to live together and die together and the Lord grant we spend an eternity together.' For without you, Dearest, I become very husband-sick, and the only good of that separation was to make me worship my Golden Image the more. So —" she ended half-tearfully before he could interrupt, "if separation is less likely in London, I hope you will be led to accept Mr. Thornton's offer."

If John sought a sign, the small company at the Great House for prayer meeting the following Tuesday seemed an indication that his influence, if not his usefulness at Olney had waned. He wrote a brief, grateful consent to John Thornton, and felt, when he sent it, that he had signed away his life. He wrote lightly to William Bull that he was on the point of forming a connection for life with one Mary Woolnoth, a reputed London saint in Lombard Street, but he felt as he wrote, that the divorce from Olney would be painful. When the anti-Evangelicals in Parliament opposed Mr. Thornton's nominee and the appointment hung in the balance, he almost rejoiced. The matter was settled in his favour, and the weeping occasioned by his announcement of departure at the Thursday service wrung his heart.

It was well for both of them that matters moved swiftly. His formal farewell brought the largest attendance that the Great House had ever housed for his Tuesday meeting. All day they had called and by evening Mary's headache was violent and his own head ached with sympathy and strain. Scarcely one shook his hand who did not recall, sharp-etched and poignant, some name, some interview, some incident engraven on the records of his mind, perhaps inscribed with accompanying prayer in the pages of h's diary: Mr. and Mrs. Robythen whose grief-stricken faces had kept him from "impro ing" the opportunity at the funeral of their elder son, who had died, old at twenty-five, from drink and dissipation, while his brother spent the very day of his death in an ale-house; Judith, their maid, whose marriage to a much older man he had at first opposed, later giving the wedding party at the Vicarage; Molly Mole at whose cottage the first Mole-Hill prayer-meeting had been established in the rich days of his middle ministry; little. Eliza Asprey, who at eleven on her presumed death-bed, had expressed a comfortable hope in the Saviour and, being raised from it, was growing in grace: the Cooks, whom he had gone to comfort when their fourteen-year-old son was thrown under the wheels of an overturning cart and instantly killed, who had "often wished that something would bring him to their house" and had since found comfort in his ministry; Molly Mind, notorious even in Olney, who had dreamed a warning visitation from her dead father, ventured out to church, sent her current paramount packing, and was still evincing in herself the power which had cleansed Mary Magdalene; Tom Davis, brother of the Davis who had once been a professor, had backslidden and had finally been hanged for strangling young Anna Hughes who was with child by him; Cissy Jones, one of his converts, who had turned and sped down a side street to avoid meeting him one day, . . . she had been running away to meet a soldier and had returned a week later, heart-broken and unwelcome in her father's house. . . . John had talked with the family, Mary and Mrs. Unwin had given her employment, and she was evidently reclaimed as well as grateful; Richard Stamford and William Clifton and John Nicholls, who were fighting a good fight against the pressure of steadily increasing, violent dissipation among the hardened young sinners of the streets; Elihu Knight, one of the obstreperous bell-ringers, who had taken his crippling, while drunk, by a descending bell as a warning; the Higgins, the Rabans, the Robinsons and others who had aided him and Mary with their loving help and hospitality.

John saw Mary into the Vicarage and walked in the starlit October night through the gate into the churchyard. He would return to Olney — there would be a farewell Sunday in the Church some weeks hence, before his final settlement in London; but this was the real end of his first pastorate which he had hoped and believed would be his only one, for he knew his call and talent to be that of a pastor and teacher, not of an itinerant evangelist. He wanted, he needed, to review the past before his Lord and to rededicate himself for the unknown future. His heart was burdened too for William Cowper, who believed that he had been providentially guided to his ministry, yet who was no longer advantaged by that ministry. How strange that the hymn-book, that memorial of their friendship, had arrived from London just before this removal, as if to perpetuate his connection with Olney: his Olney Hymns. Perhaps his absence, the letters which William had begged him to write, would be more valuable than his presence. Thank God, William Bull, whom he had introduced to his obstinately retiring friend, had made an instant bid for his confidence. "A man of letters and a genius though a Dissenter," Cowper had declared, and had welcomed Bull's promise of a weekly visit.

About to enter his church, he turned instead and found his way to the corner where he had buried his father-in-law. "I would give thanks for Thy merry to him and to all those whom I have buried here who died in Thy faith and fear," he murmered. It was easier to keep his thoughts from straying if he prayed aloud. Would he ever reach the place of sanctification where he would not be plagued by wandering thoughts, by wild imaginations, even at the most solemn moments? "I ask Thine upbuilding power on all these sheep and lambs of Thine whom I am leaving. Lord, Thou knowest how I have failed Thee and them. Yet what a mercy that I am used at all! Not one corruption of my vile heart is dead, though some at times to sleep. But through Thine enabling I am given some liberty to preach, and strength not to disgrace my profession in my daily walk. My enemies see Thy standard over my door and dare not enter. If Thou shouldst leave me, they would make an end of me in a moment. What a wretch I am and what a God do I serve!"

The headstone glimmered in the starlight. He knew the inscription: George Catlett . . . of Chatham, Kent. Recollection flooded his mind: George Catlett questioning him about his non-existent prospects; George Catlett by the garden sundial, forbidding him the house; the months and wretched years that followed. John fell on his knees, his still aching head pressed against the cold stone. "O my Lord, how hast Thou dealt with me," he whispered. "I am a poor creature, once a slave in Africa, but Thou hast honoured me with many honours and art now about to place me in a still more important situation. O teach and enable me to abase myself. And do Thou provide for my poor people and sanctify this breach to them."

* * *

Mary, looking up at the great canopied pulpit almost immediately above her, thought how much more clearly she could see John's face than from the distance and against the east window light of Olney Church. So much smaller, so utterly different was the ponderous English baroque masterpiece of Wren's brilliant pupil, with its Corinthian pillars, its narrow gallery and centre clerestory. Mary, brought up in the dim Gothic distances of Chatham and Olney, felt that the bright blue, star-studded ceiling was almost irreligiously gay, but John, she knew, liked it. If he could have his way he would always worship under the open sky. Even now, at sixty, he walked in the pleasant country near their Hoxton home every day, unless the weather and the calls on his time absolutely prohibited. He would miss it, and their lovely garden, when they moved presently into the City. So would she, although she had neither time nor strength now to work in the garden or to walk with him as she always did — when she could.

Her eyes filled with quick tears. It was good to be out again, at church again for the first time since dear Eliza's funeral. John had, in spite of his love for the child, taken her death so much better than she; but then he was much better than she, for all his saying to the contrary. But though Eliza's life had been forfeit to consumption when she came to them two years before, her departure a question of time, yet the maturity of her mind, the almost surprised delight with which, coming from school to them as to strangers, she had returned their affection, had swiftly made a place for her in their hearts equal to that occupied by Betsey. Or almost equal — Mary's hand went out instinctively and rested on her dear child's arm. Next to John — such an immeasurable distance behind, but still next, in spite of or perhaps because of those faults, those tempers and moods, beside which Eliza's angelic tranquility had showed in disconcerting contrast — she loved the niece who did not remember calling anyone else Mamma and whose childish shouts and tears and quick laughter had made her feel the mother which she had yearned to be.

Not that John did not feel Eliza's death; he did intensely. But his assurance of glory beyond the grave, his experience of the pain and distress and uncertainty of life, made a Christian's death to him in reality what it was to many only in theory. Her death alone he feared, as she well knew, praying daily to be delivered from that fear. And his death, her inability to survive him was her great fear, though she had felt of late, with a suspicion which so far avoided confirmation, that she was the one who would be spared that sorrow. But this latest death, her niece's death, apart from its proper grief, had swept her with the desolating thought that, of their entire happy family of her girlhood, she alone survived; not only was the Catlett line cut off, but only one of the second generation left. In four years death had claimed Elizabeth's husband, her son, her elder daughter, herself, and now so recently Eliza. Odd! At twenty she had hesitated to marry John because of her contentment in her family. Now at fifty-five she had lost them all, but because he was spared she was still happy.

Betsey's gloved hand had moved to clutch hers in grateful response to the caress, and presently Mary saw a tear fall upon the hymn-book on her lap. The child was like her, she thought, all feeling and impulse, as easily moved to laughter, but much more quickly depressed — and completely Catlett in appearance, pretty, where Eliza had been long-featured and beautiful, resembling her blond Scots father. Betsey had been secretly afraid that her cousin's coming would endanger the place which had been solely hers, jealous of Eliza's ease of manner, of the good impression which she made instantly on all strangers, while she herself swung between childish audacity and agonizing self-consciousness. The doomed girl's genuine sweetness had conquered her suspicion; the grief she felt at her death had been tempestuous and sincere. But after that grief-stricken October day six weeks ago, she had confessed the feelings which John and Mary had seen and tried by letter and attitude to nullify, and her conscience still reproached her with them.

Mary, whose shrewd critical mind was following every sentence of her husband's sermon, while recollection and emotion ran indisturbed and undisturbing beneath her surface attention, did not wonder that Betsey's conscience was stirred. That was her John's great gift: to stir the conscience of believers; her great wish: to break a hard heart and to heal a broken heart; but he did the latter more often than the former. Because his own conscience was never satisfied, she supposed, he challenged others; and woe to the comfortable, the self-assured, who listened to that kindly, honest voice tearing the veils of pride, self-righteousness, self-deception from his own heart and their. She was glad that she could hear this last of the fifty sermons he had preached on the text of Mr. Handel's **Messiah**.

(To be continued.)